

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
***Swan Song* by Elin Hilderbrand**
Перекладацький проєкт:
Переклад книги Елін Гільдербранд «Лебедина пісня»

BA Paper

Dima Chaban
PERb221d

Цим підписом засвідчую,
що поданий на захист
рукопис та електронний
документ є ідентичні
1.06.2025р. (Dz)

Research Supervisor:
Radetska Svitlana Valeriivna
Associate Professor

Kyiv 2025

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
***Swan Song* by Elin Hilderbrand**
Перекладацький проєкт:
Переклад книги Елін Гільдербранд «Лебедина пісня»

BA Paper

Dima Chaban
PERb221d

Research Supervisor:
Radetska Svitlana Valeriivna
Associate Professor

Kyiv 2025

Annotation

This translation project offers a comprehensive analysis of the Ukrainian rendition of Elin Hilderbrand's *Swan Song*, a novel rich in emotional depth and vivid characterization. The project focuses on translating the intricate literary devices that underpin the narrative's evocative atmosphere and character development, such as epithets, metaphors, and personifications, while maintaining fidelity to the stylistic nuances of the original text.

The diploma work is divided into two chapters: the first chapter presents the original text alongside its Ukrainian translation, highlighting the translator's approach to preserving the novel's genre-specific characteristics and emotional resonance. The second chapter provides an in-depth analysis of the artistic devices employed by Hilderbrand, focusing on their functional roles in the narrative and the challenges they pose in translation.

By exploring Hilderbrand's signature style, marked by her ability to craft emotionally charged scenes and complex interpersonal dynamics, the project underscores the translator's role in conveying these elements to a Ukrainian audience. The study not only illuminates the strategies for adapting literary devices across linguistic and cultural boundaries but also offers insights into the broader challenges of translating contemporary romantic fiction, emphasizing the importance of emotional fidelity and stylistic coherence.

Keywords: *Swan Song, Elin Hilderbrand, literary translation, stylistic devices, metaphor, personification, modulation, transposition, translation strategies, emotional resonance, contemporary romantic fiction, Ukrainian target text.*

Анотація

Дипломна робота присвячена комплексному аналізу українського перекладу роману Елін Гільдербранд *Swan Song*, який відзначається емоційною насиченістю та яскраво вираженою образністю. У проєкті акцентовано увагу на передачі художніх засобів, що формують емоційну атмосферу та розкривають характер персонажів, зокрема метафор, епітетів, персоніфікацій. Основним завданням було зберегти стилістичні особливості оригіналу під час перекладу.

Дипломна робота складається з двох розділів: у першому подано фрагмент оригінального тексту та його український переклад з коментарем щодо вибору перекладацьких рішень з урахуванням жанрових та емоційних характеристик твору. У другому розділі здійснено детальний аналіз художніх засобів, використаних авторкою, з акцентом на їхню функцію в структурі твору та труднощі, які виникають при їх перекладі.

Робота досліджує авторський стиль Елін Гільдербранд, зокрема її вміння створювати емоційно насичені сцени та складну систему міжособистісних відносин. Проєкт підкреслює важливість ролі перекладача в передачі цих аспектів українському читачеві. Аналіз також висвітлює стратегії адаптації художніх засобів у межах міжмовної та міжкультурної комунікації, наголошуючи на важливості збереження емоційного впливу та стилістичної цілісності тексту.

Ключові слова: *Swan Song, Елін Гільдербранд, художній переклад, стилістичні засоби, метафора, персоніфікація, модуляція, транспозиція, перекладацькі стратегії, емоційна експресивність, сучасна романтична драма, переклад українською мовою.*

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Swan Song by Elin Hilderbrand – Е.Гільдербранд, «Лебедина пісня»	5
Chapter 2. Literary technique as a Challenge in Translation: Stylistic and Semantic Adaptation in Swan Song by Elin Hilderbrand.....	41
2.1. Elin Hilderbrand: Life, Writing Style, and the Genre-Style Characteristics of Swan Song	41
2.2. Key Literary Devices and Their Translation Challenges.....	44
2.3. Analysis of Literary Devices in Swan Song	47
Conclusion.....	51
References	54
Appendices	56

Introduction

The act of translating a literary work is an intricate interplay between preserving its original essence and adapting it to fit the cultural context of the target language. This project focuses on the Ukrainian translation of Elin Hilderbrand's "Swan Song," a compelling novel that blends romantic-emotional themes with vivid depictions of feelings and nature. The purpose of this project is not only to render the text into Ukrainian but also to analyze the literary devices used to create an emotional atmosphere and characterize the novel's characters.

Elin Hilderbrand's prose, known for its evocative imagery, nuanced character development, and emotional depth, presents unique challenges for translation. Her ability to weave intricate descriptions of emotions and nature into her storytelling requires a translation approach that goes beyond linguistic conversion. It demands a sensitive cultural and emotional transposition capable of engaging the Ukrainian reader with the same resonance as the original text.

Object: The project aims to critically analyze and evaluate the use of literary devices in Elin Hilderbrand's "Swan Song" as a means of creating emotional atmosphere and characterization. The focus is on devices such as epithets, metaphors, metonymy, hyperbole, antithesis, oxymoron, personification, and synecdoche. Additionally, the project seeks to explore the challenges and translation techniques involved in rendering these artistic elements into Ukrainian.

The subject of the project is the Ukrainian translation of Elin Hilderbrand's "Swan Song" and the examination of artistic devices employed in the original work. The project also delves into the theoretical aspects of literary translation, particularly focusing on the challenges and techniques related to preserving emotional and stylistic nuances during the translation process.

The aim of the project is to provide a comprehensive analysis of the Ukrainian translation of "Swan Song" by Elin Hilderbrand, emphasizing the artistic devices used by the author to create an emotional atmosphere and develop characters. The project also aims to contribute to the understanding of translation challenges specific to preserving these artistic elements in literary works.

Tasks:

- Conduct a detailed analysis of the artistic devices used in "Swan Song," focusing on epithets, metaphors, metonymy, hyperbole, antithesis, oxymoron, personification, and synecdoche.
- Investigate and provide a theoretical overview of literary devices in translation, with a focus on their role in preserving the essence of the original text.
- Examine the Ukrainian translation of "Swan Song" and assess how effectively it captures the intended emotional atmosphere and characterization of the original work.
- Explore and discuss translation techniques employed in the Ukrainian translation to convey the artistic devices present in "Swan Song."
- Synthesize findings from the analysis and theoretical exploration to draw conclusions about the success of the Ukrainian translation in preserving the artistic merit of Elin Hilderbrand's work.

The methodology adopted for this project involves a detailed analysis of the original English version of "Swan Song" and its translated Ukrainian counterpart. The translation process required not only linguistic expertise but also an in-depth understanding of the novel's emotional and descriptive richness. This includes analyzing Hilderbrand's use of literary devices to evoke emotional responses and create vivid characterizations.

Within the scope of this project, the first chapter juxtaposes the original and translated works, providing a direct comparison of linguistic and stylistic elements. The second chapter delves into a theoretical discussion of the translation methods employed, examining the effectiveness of various techniques, the challenges encountered, and the solutions devised to address these obstacles. By focusing on the interplay between artistic devices and translation, the project seeks to evaluate the overall success of the Ukrainian version of "Swan Song."

Chapter 1. Swan Song by Elin Hilderbrand – Е.Гільдербранд, «Лебедина пісня»

Original	Translation
2. “Sherry’s Living in Paradise” One month earlier The song is playing when the couple sit down at the bar. Each track on the Banana Deck’s Spotify playlist has paradise in the title; Coco is weary of all of them but especially this one. What that really means is that Coco is tired of St. John. It’s nearly Memorial Day weekend, which marks the end of high season here in the Virgin Islands. “I have a question for you,” the gentleman says in a broad Australian accent. The guy is overdressed for the Banana Deck—he’s in a linen blazer the color of wheat bread and a crisp white shirt. His wife has long chestnutbrown hair styled in sumptuous barrel curls; her silk bias-cut dress is giving Academy Awards–presenter vibes. Coco sighs and sets down her book. She’s reading <i>The Secret History</i> by Donna Tartt. She can’t believe it’s never been made into a movie. “No, this song isn’t about me,” Coco says, though most of the lyrics apply. She is living in paradise, she is slinging drinks at a bar down by the beach. She’s both chasing something and running from something; she’s had a lot of lovers who were good for nothing. As for thinking about leaving—well, these days Coco does nothing but. “That wasn’t my question,” the gentleman says. “I want to know if—” “Yes, Kenny Chesney does sometimes come in here,” Coco says.	2. «Шері живе в раю» Місяць тому Мелодія ледь чутно лунала, коли пара зайняла місця за барною стійкою. У кожній композиції з плейлиста Banana Deck на Spotify зустрічалося слово, що навіювало райську атмосферу. Коко вже неабияк втомилася від цих усіх «раїв», особливо від тієї пісні, що грала зараз. Якщо бути відвертою, їй набрид сам Святий Іоанн. Незабаром мав настати День пам’яті — знак того, що туристичний сезон на Віргінських островах добігає кінця. “У мене є до вас запитання,” — промовив чоловік з виразним австралійським акцентом. Його зовнішній вигляд контрастував із невимушеною атмосферою пляжного бару Banana Deck: на ньому був світлий лляний піджак кольору пшениці та ідеально випрасувана біла сорочка. Поруч стояла дружина, її образ був наповнений романтикою: довге каштанове волосся спадало на плечі м’якими хвилями, а легка шифонова сукня пастельного відтінку надавала їй повітряності. Опустивши погляд, вона відклала книгу. “Темна історія” Донні Тарт буквально зачарувала її. Вона не могла повірити, що такий захопливий сюжет ще не став основою для кіношедевра. “Ні, ця пісня не про мене”, - прошептала Коко, хоча слова пісні відлунювали в її душі. Вона блукала в пошуках себе, відчайдушно намагаючись знайти своє місце в цьому світі. “Це не було моє запитання”, - сказав джентльмен. “Я хочу знати, чи...” “Так, Кенні Чесні іноді сюди заходить”, - сказала Коко.

“Though not usually this late in the season.” “Shoot. We were hoping we could buy him a drink,” the wife says. She sounds American. You and everyone else, Coco thinks. Wow, she’s in a foul mood. She slaps down a couple of Cruzan Rum coasters. “What can I get you?” “A bottle of very cold Veuve Clicquot, please,” the gentleman says. Coco nearly laughs. “We don’t have Veuve Clicquot.” “Moët?” he says. “Taittinger?” Coco holds a finger up. “I’ll be right back.” She heads over to the hostess station. “I think the couple at the bar is in the wrong place,” she tells Clover. “They ordered champagne, and they’re all gussied up.” Coco can’t believe she just used the word gussied; from time to time, she opens her mouth and Arkansas slips out. “They didn’t make a reservation and I won’t have an open table for at least forty-five minutes,” Clover says. She lowers her voice and says, “The guy called me mate and tried to slide me a hundred-dollar bill. I was like, Whoa, are you trying to bribe me? Then he tells me he’s a movie producer and I’m like, Good for you, mate. I’m a restaurant hostess without any available tables.” Coco perks up. She just finished her screenplay last week and has been contemplating her next steps. This, she thinks, is what’s known as manifestation. When Coco returns to the bar, a dude who works for WAPA, the Virgin Islands power company, has taken a seat next to the couple, and they’ve struck up a friendly conversation—so friendly that the movie producer introduces himself. “I’m Bull Richardson and this is my wife, Leslee.” To Coco, he says, “How’d we do with the bubbly? I’ll need a third glass for my mate Harlan here.”	"Хоча не зазвичай так пізно в сезоні". "Чорт. Ми сподівалися купити йому напої", - сказала дружина. Вона звучала як американка. "Ти і всі інші", - подумала Коко. "Вау, у неї поганий настрій". Вона поклала пару підставок під склянки від рома Cruzan. "Що я можу для вас зробити?" "Бутельку дуже холодного Veuve Clicquot, будь ласка", - сказав джентльмен. Коко ледь не розсміялася. "У нас немає Veuve Clicquot". "Moët?" - сказав він. "Taittinger?" Коко підняла палець. "Я зараз повернусь". Вона пішла до стійки адміністратора. "Мені здається, пара за барною стійкою не в тому місці", - сказала вона Кловер. Вони замовили шампанське й усі вбралися з особливим шиком. Коко аж не могла повірити, що використала слово «вбралися»—іноді в її мові проривалося арканзаське коріння. "Вони не робили бронювання, і в мене не буде вільного столика ще принаймні сорок п'ять хвилин,"—сказала Кловер. Вона нахилилася ближче й тихіше додала: "Чоловік назвав мене «мейт» і спробував підсунути стодоларову купюру. Я така: «Ого, ти щойно спробував мене підкупити?» А потім він заявив, що кінопродюсер, і я відповіла: «Чудово, мейте. А я адміністратор ресторану, у якому немає вільних столів»." Ця фраза зацікавила Коко. Вона щойно завершила роботу над своїм сценарієм і розмірковувала про наступні кроки. Ось воно, подумала вона. Це і є та сама маніфестація. Коли вона повернулася до бару, до пари, що сиділа поруч, приєднався чоловік, який працював у WAPA—енергетичній компанії Віргінських островів. Розмова швидко стала невимушеною, настільки, що кінопродюсер вирішив представитися.
---	---

"We don't carry any champagne, unfortunately." Coco wonders if this couple thought the Banana Deck was more like Nikki Beach in St. Bart's, where, if Instagram is to be believed, your server parades through the dining room holding your ten-thousand-dollar bottle of Dom Pérignon with Pitbull playing and sparklers shooting so everyone knows just how much money you spent on your buzz.

"No worries!" Bull Richardson says. He looks at Harlan. "What are you drinking, mate?"

"Bud Light, please," Harlan says.

"I'll have a double-shot rum punch with a Myers's floater," Bull says.

Coco raises her eyebrows. That's a serious drink.

"I'll have the same," Leslee Richardson says. "And we'd like to eat."

Coco slides menus in front of everyone and mixes up the double-shot rum punches with generous Myers's floaters. She presents the drinks to the Richardsons and cracks open a Bud Light for Harlan from WAPA. The song changes to "Two Tickets to Paradise," and Coco washes glassware while casually eavesdropping.

She learns that the Richardsons are renting in Peter Bay, aka Billionaire Hill. When he's asked where they're from, Mr. Richardson says, "We bounce around a lot. We did the holidays in Palm Beach, then we skied most of our winter away in Aspen. The snow was so good that we stuck around longer than we planned, which is why we're here so late in the season. We're going to spend the summer on Nantucket. I should say we're moving there, finally putting down some roots. We've been looking at houses."

When asked what business he's in, Mr. Richardson says, "I own a beverage-distribution company. We supply water, soda, and sports drinks throughout Indonesia."

"Я Булл Річардсон, а це моя дружина Леслі,"—сказав він. Потім звернувся до Коко: "Як щодо ігристого? Мені потрібен ще один келих для мого мейта Харлана."

"На жаль, у нас немає шампанського,"—відповіла вона, замислюючись, чи не уявляє ця пара Banana Deck чимось схожим на Nikki Beach у Сен-Бартелемі. Де, якщо вірити Інстаграму, офіціант урочисто несе крізь залу вашу пляшку Dom Pérignon за десять тисяч доларів, під акомпанемент Пітбуля й феєрверків, аби всі навколо знали, скільки ви витратили на свій вечірній кайф.

"Не проблема!"—відмахнувся Булл Річардсон. Він глянув на Харлана. "Що п'єш, мейте?"

"Bud Light, будь ласка,"—відповів той.

"Я візьму подвійний ромовий пунш із плаваючим Myers,"—сказав Булл.

Коко ледь помітно підняла брови. Серйозний вибір.

"І мені таке ж,"—додала Леслі Річардсон. "А ще ми б хотіли замовити щось поїсти."

Коко поклала меню перед усіма і змішала подвійні ромові панчі з великою кількістю плаваючого Myers. Вона подала напої Річардсонам і відкрила Bud Light для Харлана з WAPA. Пісня змінилася на "Two Tickets to Paradise", і Коко мила посуд, випадково підслуховуючи.

Вона дізналася, що Річардсони орендують будинок у Пітер-Бей, також відомому як Пагорб мільярдерів. Коли його запитали, звідки вони, містер Річардсон сказав: "Ми багато куди їздимо. Ми провели свята в Палм-Біч, потім більшу частину зими катались на лижах в Аспені. Сніг був настільки гарним, що ми залишилися довше, ніж планували, тому ми тут так пізно в сезоні. Ми збираємося провести літо на Нантакеті. Мабуть, варто сказати, що ми переїжджаємо туди, нарешті пускаємо коріння. Ми дивимося на будинки".

Coco's spirits deflate. Did this guy lie to Clover just to get a table?

"And Bull is a movie producer!" Leslee says.

"On the finance side," Bull says. "I have people who tell me what's going to be big, and I invest. For example, did you see The Main Vein?"

Harlan admits he hasn't seen it, and neither has Coco. She can't help but think of her mother's boyfriend, Kemp, who announced he was going to "drain the main vein" every time he took a leak. Eww.

"What about Snark?" Bull asks.

Nope.

"They were big overseas," Leslee says. "All the cinemas in Kuala Lumpur were showing Snark. There were lines down the street."

Coco is glad to hear that Bull Richardson's producer credits don't include movies like Top Gun and Avatar. That means he might be open to taking a chance on a first-time screenwriter. She asks if they're ready to order. Bull slaps down the menu and says, "Give us all the appetizers."

"You'd like—"

"All of them," Bull says. "Please."

Coco punches in the conch fritters, spring rolls, mozz sticks, wings, and quesadillas; she skips the peel-'n'-eat shrimp as a favor to the wife in her silk dress. The song changes to "Paradise City," and Coco checks her garnishes. Harlan is sitting next to Leslee; he's a white dude with a hard-hat sunburn that cuts neatly across his forehead. He's explaining his job as a lineman, and Coco would like to ask how he can, in good conscience, work for a company that charges forty-one cents per kilowatt hour. (It's ten cents per kilowatt hour in Arkansas; Coco looked it up.) But she doesn't want to be rude. She needs to seize this opportunity.

Коли його запитали, чим він займається, містер Річардсон сказав: "Я володію компанією з розподілу напоїв. Ми постачаємо воду, соду та спортивні напої по всій Індонезії". Дух Коко спав. Чи брехав цей хлопець Кловер, просто щоб отримати столик?

"А Булл кінопродюсер!" - сказала Леслі.

"З фінансової сторони", - сказав Булл. "У мене є люди, які кажуть мені, що буде популярним, і я інвестую. Наприклад, ти бачив "Головну вену"?

Harlan зізнався, що не бачив його, і Коко теж. Вона не могла не подумати про бойфренда своєї матері, Кемпа, який оголошував, що збирається "опорожнити головну вену" кожного разу, коли ходив у туалет. Фу.

"А як щодо "Снарку"?" - запитав Булл.

Ні.

"Вони були великими за кордоном", - сказала Леслі. "Усі кінотеатри в Куала-Лумпурі показували "Снарк". Там були черги на вулиці".

Коко рада була дізнатися, що в списку продюсерських заслуг Булла Річардсона немає таких фільмів, як "Топ Ган" і "Аватар". Це означало, що він міг би ризикнути і взяти на роботу новачка-сценариста.

Вона запитала, чи вони готові замовляти. Булл кинув меню і сказав: "Дай нам усі закуски".

"Ви хотіли б..."

"Усі", - сказав Булл. "Будь ласка".

Коко замовила крокеті з молюсків, весняні рулетки, моцарелу, крильця та кесаділью; вона пропустила креветки, щоб зробити приємне дружині в шовковій сукні. Пісня змінилася на "Paradise City", і Коко перевірила свої гарніри. Харлан сидів поруч із Леслі; це був білий хлопець із сонячним опіком на лобі, який рівною лінією перетинав його чоло. Він пояснював свою роботу лінійним робітником, і Коко хотіла запитати, як

She considers saying, I've written a screenplay. And when Bull Richardson quips, Hasn't everyone? Coco will tell him that her screenplay is based on a true story. Is there a more seductive phrase in the English language?

But what if he asks her to pitch him right then and there in front of his wife and the WAPA dude? Coco learned everything she knows about pitching a movie from watching The Player a dozen times, and although she practices her pitch in front of the bathroom mirror every morning as she waits for the shower to heat up, she can't quite convey the magic of her screenplay, which is in the writing, the details, the emotional depth of her main character. She wants this guy Bull Richardson to read it—but why would he? He doesn't know her; she's just tonight's bartender, and therefore she'll be easy to dismiss.

There has to be another way to finesse this. There is another way, Coco realizes, one that nicely dovetails with her burning desire to leave the Virgin Islands for the summer.

She sets down the order of conch fritters, and Bull Richardson growls. He's more Mad Max than Crocodile Dundee, Coco thinks. She can easily picture him cruising across the outback in a Ford Falcon seeking vengeance and justice.

"I heard you mention Nantucket," Coco says. "I'm heading there myself this summer."

Bull dips a conch fritter into the roasted red pepper aioli and seems to take an interest in Coco for the first time. Bull holds her gaze (Coco has been told her entire life that her eyes are something special; the irises are icy blue with a dark blue ring around them). She expects his attention will drift down to her chest, but happily, Bull isn't as coarse as her typical bar customer.

Leslee, meanwhile, has taken the moment to squeeze Harlan's grapefruit-size biceps. She turns to Coco. "That's quite a coincidence. Do you know people on Nantucket?"

він може, сумлінням, працювати на компанію, яка стягує сорок одну центу за кіловат-годину. (Це десять центів за кіловат-годину в Арканзасі; Коко це перевірила). Але вона не хотіла бути грубою. Їй потрібно було скористатися цією можливістю. Вона подумала сказати: "Я написала сценарій". А коли Булл Річардсон скаже: "Хіба це не всі роблять?", Коко скаже йому, що її сценарій заснований на реальній історії. Чи є більш спокуслива фраза в англійській мові?

Але що, якщо він попросить її презентувати сценарій прямо тут, перед його дружиною та хлопцем з WAPA? Коко навчилася всьому, що знає про презентацію фільму, з фільму "Гравець", і хоча вона щоранку практикувала свій пітч перед дзеркалом у ванній кімнаті, поки чекала, коли нагріється душ, вона не могла повністю передати магію свого сценарію, який полягав у написанні, деталях, емоційній глибині її головного героя. Вона хотіла, щоб цей хлопець Булл Річардсон прочитав її сценарій, але чому б він це зробив? Він не знав її; вона була просто барменом на сьогоднішній вечір, і тому її буде легко відкинути.

Повинен бути інший спосіб це зробити. Є інший спосіб, зрозуміла Коко, який чудово поєднується з її палким бажанням покинути Віргінські острови на літо.

Вона поклала замовлення на крокеті з молюсків, і Булл Річардсон загарчав. Він більше схожий на Божевільного Макса, ніж на Крокодила Данді, подумала Коко. Вона легко уявляла, як він їздить по австралійській пустелі на Ford Falcon у пошуках помсти і справедливості.

"Я чув, ти згадувала Нантакет", - сказала Коко. "Я теж туди їду цього літа".

Булл має крокету з молюсків у соус з печеного перцю і, здається, вперше звертає увагу на Коко. Булл тримає її погляд (Коко все життя казали, що її очі особливі; райдужки льодяниково-блакитні з темно-синім обідком). Вона очікувала,

“Yes,” Coco lies. Then she scrambles. Who? Who? “I grew up in Rosebush, Arkansas, and our town librarian, Susan Geraghty, introduced me to Nantucket.” Technically, Coco thinks, this is true.

“Rosebush, Arkansas?” Leslee says.

“Yes, ma’am,” Coco says. Coco’s screenplay is titled Rosebush. Her opening shot is of the town sign, which announces a population of 423, then the camera pans to Rosebush’s seen-better-days Main Street, which boasts two businesses: Grumpy Garth’s Diner and the Pansy and Petunia Vintage Market, where you can buy anything from a donkey saddle to Aunt Sally’s amethyst brooch missing all but one of the amethysts.

The screenplay follows a high-school girl named (for the time being) Coco, who wants to get the hell out of Rosebush. Most people in Rosebush care about nothing but college football and NASCAR, but Coco is obsessed with grander things: film, literature, art, music—culture.

The screenplay starts during Coco’s senior year, when she attends a program for exceptional students in Little Rock. She takes a screenwriting seminar with a professor from NYU who tells her she has a “good ear for dialogue” and a “keen sense of story arc.” These two compliments set Coco on her path; she returns to Rosebush energized, inspired, aroused. She wants to hitchhike to LA but before she goes, she needs at least a little money. She steals from the register at Grumpy Garth’s and then the safe, but she’s caught by Garth himself, which is awkward and horrible because Garth is a wonderful man (Coco imagines Morgan Freeman playing this part). September arrives and there’s no money even for community college in nearby Searcy, so Coco moves up to Missouri and gets a job bartending near the Lake of the Ozarks.

що його увага перейде на її груди, але, на щастя, Булл не такий грубий, як її звичайні клієнти.

Тим часом Леслі скористалася моментом, щоб стиснути біцепс Харлана розміром з грейпфрут. Вона повернулася до Коко. "Це досить дивне збіг. Ти знаєш людей на Нантакеті?"

"Так", - збрехала Коко. Потім вона засуєтилась. Хто? Хто? "Я виросла в Роузбуші, штат Арканзас, і наша бібліотекарка, Сьюзан Гераті, познайомила мене з Нантакетом". Технічно, подумала Коко, це правда.

"Роузбуш, Арканзас?" - сказала Леслі.

"Так, мадам", - сказала Коко.

Сценарій Коко називається "Роузбуш". Її початковий кадр - це вивіска міста, на якій написано населення 423, потім камера переміщується на головну вулицю Роузбуша, яка пережила кращі часи, і на якій розташовані два заклади: кафе "Грізлі Гарт" і вінтажний ринок "Пенсі та Петунія", де можна купити все, від сидла для віслюка до брошки з аметистом тітки Саллі, на якій залишився лише один аметист.

Сценарій розповідає про дівчину-старшокласницю на ім'я Коко (поки що), яка хоче втекти з Роузбуша. Більшість людей у Роузбуші не цікавляться нічим, крім університетського футболу та NASCAR, але Коко захоплюється більш грандіозними речами: кіно, літературою, мистецтвом, музикою - культурою.

Сценарій починається з останнього року навчання Коко, коли вона відвідує програму для видатних учнів у Літл-Року. Вона відвідує семінар зі сценарію з професором з NYU, який каже їй, що у неї "гарне вухо до діалогів" і "гостре відчуття сюжетної дуги". Ці два компліменти спрямовують Коко на її шлях; вона повертається до Роузбуша сповнена енергії, натхнення і бажання. Вона хоче автостопом дістатися до Лос-Анджелеса, але перед тим їй потрібно хоча б трохи грошей. Вона краде з каси в "Грізлі Гарті", а потім із сейфа, але її ловить сам Гарт,

A montage of Coco at her new job follows: She pulls draft beers and pours shots of bourbon; she counts her tips, then looks across the dull mirror of the lake in which the Hollywood sign appears as a mirage. She's gotten away—but not far enough.

Coco is named employee of the year and wins a weeklong cruise to the Virgin Islands. There's a scene where Coco leans against the railing of a cruise ship marveling at the green peaks of the islands, the clear turquoise of the water. She has reached a land of palm trees and steel-drum music, hibiscus and white sandy bays. She wanders through Cruz Bay and sees a Help Wanted sign at a bar not unlike the Banana Deck, and the viewer realizes she's going to stay.

The script ends there, but in real life, Coco wants a more meaningful dream to come true. She wants to enter the world of producers and first ADs, of craft services and second units. She will do whatever it takes to see Rosebush on the big screen.

Only then will she have fulfilled her purpose.

When Coco turns her attention back to the Richardsons, she notices Leslee's hand resting on the WAPA dude's thigh.

Coco's eyes flick over to Bull. Is he seeing this?

"Anyway," Coco says. "I'm really looking forward to this summer on Nantucket." And suddenly she is. She will leave behind three o'clock happy hours and wild donkeys in the road for... what do they have on Nantucket? Lighthouses, clam chowder, cocktail parties on the croquet lawn?

Bull takes a long swig of his rum punch. "Do you already have a job nailed down?" he asks. "Because we're going to need a household assistant. A... girl Friday." He turns to Leslee, who lazily lifts her hand from the WAPA dude's leg. "Right? We talked about finding someone."

що незручно і жахливо, тому що Гарт - чудова людина (Коко уявляє, що цю роль грає Морган Фріман). Настає вересень, і грошей немає навіть на навчання в коледжі в сусідньому Сіарсі, тому Коко переїжджає до Міссурі і влаштовується на роботу барменом біля озера Озаркс.

Далі йде монтаж Коко на її новій роботі: вона наливає пиво з крана і наливає шоті бурбону; вона рахує свої чайові, а потім дивиться на тьмяне дзеркало озера, в якому знак Голлівуду з'являється як міраж. Вона втекла, але не достатньо далеко.

Коко називають працівником року і вона виграє тижневий круїз на Вірджинські острови. Є сцена, де Коко спирається на перила круїзного лайнера, захоплюючись зеленими вершинами островів, чистою бірюзовою водою. Вона потрапила в країну пальм і музики сталевих барабанів, гібіскуса і білих піщаних заток. Вона бродить по Круз-Бею і бачить вивіску "Потрібна допомога" в барі, схожому на Banana Deck, і глядач розуміє, що вона залишиться.

Сценарій закінчується тут, але в реальному житті Коко хоче, щоб здійснилася більш значуща мрія. Вона хоче увійти у світ продюсерів і перших помічників режисерів, кейтерингу та знімальних груп. Вона зробить все можливе, щоб побачити Роузбуш на великому екрані. Тільки тоді вона виконає своє призначення.

Коли Коко повернула свою увагу до Річардсонів, вона помітила, що рука Леслі лежить на стегні хлопця з WAPA. Очі Коко подивилися на Булла. Він бачить це?

"Ну, будь як будь, - сказала Коко. - Я дуже чекаю цього літа на Нантакеті". І раптом вона так і думає. Вона залишить позаду нескінченні тривалі години знижок у барах і ослів, що безтурботно блукають дорогами... заради чого? Що там взагалі є на Нантакеті? Маяки, крем-суп з молюсків, коктейльні вечірки на крокетному полі?

Leslee says, "We talked about hiring someone who's familiar with the island since we'll be brand-new there. We don't know a soul."

Coco says, "I'm deciding between two offers for the exact position you're talking about. Personal concierge."

"Yes!" Bull says. "Personal concierge! Well, don't take those other offers. Come work for us instead. We'll pay thirty-five an hour and provide housing."

Wait, Coco thinks. Is it going to be this easy?

"Thirty-five an hour!" Harlan says. "Hell, I'll go to Nantucket."

"Bull," Leslee says. Here it comes, Coco thinks, the velvet hammer. "We haven't even bought a place yet."

"But we're close. You liked the one with the party room."

"Party room!" Harlan says, hoisting his Bud.

Bull shoves the final conch fritter into his piehole. He has sun-scorched cheeks and a nose that looks like it's been broken half a dozen times, so you couldn't call him handsome, but his confidence and his accent are appealing.

"The party room is an orgy waiting to happen," Leslee says like this is a good thing. "But isn't that the house with issues? The erosion problem? Climate change..."

"By the time we need to worry about climate change," Bull says, "we'll be long dead." He smiles at Coco. "We don't have kids. Who cares if the house falls into the sea fifty years from now?" He slides his business card across the bar and Coco picks it up. BULFINCH RICHARDSON, it says.

SWEETWATER DISTRIBUTION AND PRODUCTIONS. There's a cell number and two email addresses, one for the distribution, one for the productions. "Send me your information tomorrow," he says. "I'll let you know when we close on the house, and we can reconnect on Nantucket. How does that sound?"

Булл зробив довгий ковток свого ромового панчу. "У тебе вже є робота?", - запитав він. "Тому що нам знадобиться домашній помічник. Ну, така собі помічниця". Він повернувся до Леслі, яка ледачо підняла руку з стегна хлопця з WAPA. "Так? Ми говорили про те, щоб знайти когось".

Леслі сказала: "Ми говорили про найм когось, хто знайомий з островом, оскільки ми будемо там новими. Ми нікого не знаємо".

Коко сказала: "Я обираю між двома пропозиціями на ту саму посаду, про яку ти говориш. Особистий консьєрж".

"Так!", сказав Булл. "Особистий консьєрж! Ну, не бери ці інші пропозиції. Приходь працювати на нас. Ми платитимемо тридцять п'ять доларів на годину і надамо житло".

Зачекай, подумала Коко. Чи це буде так легко?

"Тридцять п'ять доларів на годину!" - сказав Харлан. "Чорт, я поїду на Нантакет".

"Булл", - сказала Леслі. Ось воно, подумала Коко, оксамитовий молоток. "Ми ще навіть не купили будинок".

"Але ми близькі. Тобі сподобався той з кімнатою для вечірок".

"Кімната для вечірок!" - сказав Харлан, піднімаючи свій "Бадвайзер".

Булл штовхнув останню крокету з молюсків собі в рот. У нього були обгорілі сонцем щоки і ніс, який виглядав так, ніби його ламали півдюжини разів, тому його не можна було назвати гарним, але його впевненість і акцент були привабливими.

"Кімната для вечірок - це оргія, яка чекає на свій час", - сказала Леслі, ніби це добре. "Але хіба це не той будинок з проблемами? Проблема ерозії? Зміна клімату..."

"До того часу, як нам потрібно буде турбуватися про зміну клімату", - сказав Булл, "ми вже давно помремо". Він посміхнувся Коко. "У нас немає дітей. Кому важливо, якщо будинок впаде в море через п'ятдесят років?" Він простягнув

"Maybe we should ask her name first," Leslee says fake sweetly.
 "Before you invite her to live with us."
 Bull says, "She already told us—it's Sherry." "That was the song," Leslee says.
 "My name is Colleen Coyle, but everyone calls me Coco."
 "As in... Coco Chanel?" Leslee says dubiously, giving Coco the up-anddown.
 Only if Coco Chanel wore Chuck Taylors and had a pierced nose, Coco thinks. "I'll probably take one of the offers I already have," she says. "But thanks anyway. Maybe I'll bump into you up there."
 "No, wait!" Leslee says, practically jumping off her barstool. Coco has read her correctly: She's a woman who wants only what she can't have. "Bull is right, you should come work for us. Besides, I could use another woman around."
 "In that case," Coco says, cheesing up the moment for all it's worth, "you have yourself a new personal concierge." She reaches across the bar and shakes hands with Leslee and then Bull. "Now, let me check on the other apps."
 As Coco heads for the kitchen, she hears Bull say, "How about that? I can't believe our luck."
 "Me either," Harlan from WAPA says. "She's hot."

The patient who finally breaks Kacy is named Gideon, though Kacy calls him Little G. Gideon arrives in the level 4 NICU at UCSF Benioff Children's Hospital as a twenty-four-weeker (technically, twenty-three weeks and six days), and, as with all babies this premature, he has only a 25 percent chance of survival. Little G weighs in at one pound, four ounces; he fits in the palm of Kacy's hand. His lungs are the size of lima beans; he has no hair; his eyes don't open; and, like most extreme preemies, he looks like a tiny, translucent doll.

свою візитну картку через бар, і Коко взяла її. BULFINCH RICHARDSON, було написано.
 SWEETWATER DISTRIBUTION AND PRODUCTIONS. Там був номер телефону і дві електронні адреси, одна для дистрибуції, інша для виробництва. "Надішли мені свою інформацію завтра", - сказав він. "Я повідомлю тобі, коли ми закриємо будинок, і ми можемо знову зв'язатися на Нантакеті. Як тобі це звучить?"
 "Можливо, нам слід спочатку запитати її ім'я", - сказала Леслі фальшиво солодко.
 "Перш ніж запросити її жити з нами".
 Булл каже: "Вона вже сказала нам - це Шери". "Це була пісня", - сказала Леслі.
 "Мене звати Коллін Койл, але всі називають мене Коко".
 "Як... Коко Шанель?" - сумнівно сказала Леслі, оглядаючи Коко з ніг до голови.
 Тільки якщо б Коко Шанель носила кросівки Chuck Taylors і мала проколотий ніс, подумала Коко. "Напевно, я візьму одну з пропозицій, які у мене вже є", - сказала вона. "Але дякую. Можливо, я натраплю на вас там".
 "Ні, зачекай!" - сказала Леслі, майже стрибнувши зі свого барного стільця. Коко правильно її прочитала: вона жінка, яка хоче тільки того, чого не може мати. "Булл має рацію, тобі слід прийти працювати на нас. Крім того, мені потрібна ще одна жінка".
 "У такому разі", - сказала Коко, максимально використовуючи момент, "у вас з'явився новий особистий консьєрж". Вона простягнула руку через бар і потиснула руку Леслі, а потім Буллу. "Тепер дозвольте мені перевірити інші замовлення". Коли Коко прямувала до кухні, вона почула, як Булл сказав: "Як щодо цього? Я не можу повірити нашому везінню".
 "Я теж", - сказав Харлан з WAPA. "Вона гаряча".

What Kacy has learned during her seven years as a NICU nurse is that her itty-bitty patients are stronger and more resilient than most people realize. The human body wants to survive. Through the thimble-size bell of her stethoscope, Kacy can hear Gideon's heart beating as rapidly as the wings of a hummingbird.

Kacy learns that Little G's parents went through nine rounds of IVF and his mother suffered three miscarriages before she became pregnant with Gideon. Kacy has known some nurses over the years who grow impatient with the parents—their crying, their worrying, their questions that don't have answers, their interfering, their praying, their self-blame, their pessimism, their optimism. However, Kacy excels with parents. She embraces Mama and Papa G, tells them, "We're going to give Gideon the best care." She wants to add, I will personally see to it that your child survives, but the head neonatologist on the unit, Dr. Isla Quintanilla, has gently reminded Kacy that the cruelest thing she can do is offer parents false hope and make promises she can't deliver on.

Gideon has an umbilical venous catheter and is given trophic feeds to prepare his gastrointestinal system. He's on a vent, but still, his O₂ levels drop so low that Kacy fears they're going to lose him right away. His lungs are too stiff to accept oxygen. But somehow, he hangs on.

On the second night of Gideon's life, Dr. Quintanilla sneaks over to Kacy's apartment on Filbert Street. Isla's fiancé, Dr. Rondo, is the chief of pediatrics at the hospital. Rondo volunteers at clinics in Oakland's underserved neighborhoods on Tuesday and Thursday nights, so for the past eighteen months, those are the nights Kacy and Isla make slow, torturous love, then order takeout, which they eat naked in Kacy's bedroom. But on this night, when Kacy is halfway through her fusilli lunghi from Seven Hills, Isla says, "I don't think Gideon is going to make it, Bun."

Пацієнт, який остаточно зламає Кейсі, носить ім'я Гідеон, хоча сама вона кличе його Маленьким Джі. Гідеон потрапляє до відділення інтенсивної терапії для новонароджених рівня 4 у Дитячій лікарні UCSF Benioff як двадцятичотиритижневий немовля (технічно – двадцять три тижні і шість днів). Як і в усіх настільки передчасно народжених дітей, у нього всього 25 відсотків шансів на виживання. Маленький Джі важить лише один фунт і чотири унції (близько 570 грамів); він поміщається на долоні Кейсі. Його легені – розміром із квасолини; він ще не має волосся; його очі не відкриваються; і, як більшість надзвичайно недоношених малюків, він виглядає як крихітна, майже прозора лялька.

За сім років роботи медсестрою у відділенні інтенсивної терапії Кейсі навчилася одній істині: її маленькі пацієнти значно сильніші та витриваліші, ніж може здатися на перший погляд. Людське тіло прагне виживати. Через крихітний дзвіночок її стетоскопа Кейсі чує, як серце Гідеона б'ється так швидко, наче крила колібри.

Кейсі дізнається, що батьки Маленького Джі пройшли дев'ять раундів ЕКЗ, а його мати пережила три викидні, перш ніж завагітніти Гідеоном. За роки роботи Кейсі зустрічала медсестер, які ставали нетерпимими до батьків — їхніх сліз, тривоги, запитань без відповідей, спроб втручання, молитов, самозвинувачень, песимізму, а іноді й надмірного оптимізму. Але Кейсі вміє працювати з батьками. Вона обіймає маму й тата Гідеона, запевняючи:

— Ми зробимо для Гідеона все можливе.

Їй хочеться додати: Я особисто подбаю, щоб ваша дитина вижила, але головний неонатолог відділення, доктор Айла Квінтанілья, неодноразово нагадувала Кейсі, що найжорстокіше, що вона може зробити, — це давати батькам помилкову надію і обіцяти те, чого не може гарантувати.

Kacy sets the takeout container on her nightstand and goes into the bathroom; she takes a few deep breaths and starts her skin-care routine.

Isla stands in the bathroom doorway and touches Kacy's shoulder. "Hey, this isn't like you."

"It's exactly like me," Kacy says. The smaller and weaker a patient is, the harder Kacy falls for him.

"I think you're just upset about your dad," Isla says.

Kacy douses a cotton pad with micellar water and tries to keep her expression steady. Kacy's father, Ed Kapenash, had a heart attack a few weeks earlier; he was medevaced off Nantucket to Mass General, where he underwent bypass surgery. Kacy had been at work when it happened, so by the time she spoke to her mother, Ed was "out of the woods" and expected to make a full recovery.

Kacy is worried about her father, especially since he went right back to work and is refusing to retire until the end of August. But Kacy is bothered by something else as well.

She starts to remove her makeup. "When are you going to tell him? When are you going to leave him?"

Isla hisses like a balloon losing air. "It has to be soon. We're looking at wedding venues in Napa this weekend, which means picking a date, which means it's getting real, which means... yeah, I have to tell him."

"Or don't tell him," Kacy says. "Marry Rondo. Give birth to four or five little Rondos. Hire a nanny to raise your kids or quit your job, because you can't work sixty-hour weeks and be on call every other weekend while at the same time getting the kids to their fencing matches and oboe lessons. And we both know Rondo won't be stepping down so he can 'be more present at home.'"

"Bun, stop," Isla says.

Гідеону встановили пупковий венозний катетер і почали вводити трофічне харчування для підготовки його травної системи. Він на апараті штучної вентиляції легень, але навіть так його рівень кисню падає настільки низько, що Кейсі боїться, що вони втратять його в будь-який момент. Його легені занадто жорсткі, щоб приймати кисень. Але, незбагненим чином, він тримається.

На другу ніч життя Гідеона доктор Квінтанілья пробирається до квартири Кейсі на Філберт-стріт. Наречений Айли, доктор Рондо, керує педіатричним відділенням лікарні. По вівторках і четвергах він працює волонтером у клініках неблагополучних районів Окленда, і вже вісімнадцять місяців у ці ночі Айла і Кейсі займаються повільним, майже болісним коханням, а потім замовляють їжу на виніс і їдять її оголеними в ліжку Кейсі. Але цього вечора, коли Кейсі доїдає свою fusilli lunghi із ресторану Seven Hills, Айла каже:

— Я не думаю, що Гідеон виживе, зайчику.

Кейсі відкладає контейнер з їжею на тумбочку і йде у ванну. Вона робить кілька глибоких вдихів і починає свій вечірній догляд за шкірою.

Айла стає у дверному отворі й торкається плеча Кейсі.

— Гей, це не схоже на тебе.

— Це саме я, — відповідає Кейсі. Чим менший і слабший пацієнт, тим сильніше вона до нього прив'язується.

— Думаю, ти просто засмучена через свого батька, — каже Айла.

Кейсі змочує ватний диск міцелярною водою, намагаючись не видати своїх почуттів. Кілька тижнів тому її батько, Ед Капенаш, пережив серцевий напад; його терміново доправили з Нантакету до Массачусетської лікарні загального профілю, де йому зробили операцію шунтування. Коли це сталося, Кейсі була на зміні, тож до моменту, коли вона змогла поговорити з

Kacy sighs. She doesn't like herself when she dumps on Rondo; the dude is Mister Rogers with a medical degree. "Marry Rondo and live the dream." She meets Isla's gaze in the bathroom mirror. "Only you and I will know that the dream is a lie."

"Bun," Isla says. When Kacy bends over the sink to splash water on her face, Isla runs her finger down Kacy's spine. "I'm going to tell him."

That night, Kacy wakes up from a dream certain that Little G is dead. She calls the unit, and Sunny, her night-shift counterpart, says, "Little G is a tiny warrior. He's doing great."

Kacy wipes away a few tears, then goes back to sleep.

Like most extreme preemies, Little G is in the hospital for weeks and weeks. Kacy wishes she could put together a time-lapse film showing Gideon gaining weight, Gideon's eyes opening, Gideon's hair growing in, Mama and Papa G changing his diaper, Mama G reading him *The Runaway Bunny*, Papa G singing him "If I Had a Million Dollars" by the Barenaked Ladies.

Isla and Rondo look at wedding venues in Napa; they like Auberge du Soleil for the rehearsal dinner, the Charles Krug Winery for the reception. They go to a cake tasting; they register at Sur La Table. Isla assures Kacy that the wedding date is still more than a year away—she has plenty of time to back out, and she will, she will! It's not as though the invitations have gone out; it's not like she's bought a dress.

Gideon comes off the ventilator and starts taking feedings by mouth. Kacy finally allows herself to imagine his future: Little G on a pitcher's mound, Little G picking up his date for prom, Little G graduating from Stanford, Little G developing a new source of sustainable energy or becoming a civil rights attorney. He will do something that brings people joy, hope, peace of mind—and Kacy will have been a small part of it.

матір'ю, батько вже був «поза загрозою» і лікарі запевняли, що він повністю одужає.

Кейсі хвилюється за батька, особливо тому, що він одразу повернувся до роботи і відмовляється виходити на пенсію раніше кінця серпня. Але її турбує ще щось інше...

Вона починає знімати макіяж.

— Коли ти йому скажеш? Коли його покинеш?

Айла видихає зі свистом, наче повітря виходить із проколотої кульки.

— Це має статися скоро. Цими вихідними ми оглядаємо місця для весілля в Напі, а це означає, що доведеться обирати дату, а отже, все стає реальним, а отже... так, мені доведеться йому сказати.

— Або не кажи, — відповідає Кейсі. — Вийди за Рондо.

Народи чотири-п'ять маленьких Рондо. Найми няню, щоб виховувала дітей, або кинь роботу, бо ти не зможеш працювати по шістдесят годин на тиждень і бути на чергуванні через вихідні, ще й водночас возити дітей на уроки фехтування й заняття з гобоя. І ми обидві знаємо, що Рондо не залишить свою посаду заради того, щоб "більше часу проводити вдома".

— Зайчику, перестань, — каже Айла.

Кейсі зітхає. Їй не подобається, якою вона стає, коли критикує Рондо; той хлопець — як Містер Роджерс із медичною освітою.

— Вийди за нього і живи мрією, — додає вона.

Їхні погляди зустрічаються у дзеркалі ванної кімнати.

— Лише ти і я знатимемо, що ця мрія — брехня.

— Зайчику... — Айла тягнеться до неї.

Коли Кейсі нахиляється над раковиною, щоб умитися, Айла проводить пальцем вздовж її хребта.

— Я скажу йому.

Тієї ночі Кейсі прокидається зі сну, впевнена, що Маленький Джі помер. Вона телефонує у відділення, і Санні, її колега з нічної зміни, заспокоює:

Then, only eleven days before Gideon is scheduled to go home with Mama and Papa G, something happens in the middle of the night. It's not his lungs; it's his heart. It just... stops beating. He crashes, the peds cardiac team are called in, they can't save him. When Kacy gets to work in the morning, she learns that Little G is gone.

Kacy has dealt with hundreds of losses, but this one is cataclysmic. She goes into the break room and cries. Traditionally, the nurses create a memory box for each baby they lose—a lock of hair, a swaddling blanket and cap, the baby's ID bracelet. Kacy can't bring herself to do it, so Sunny handles all of it. It's not fair! Kacy thinks. He was doing so well; he was so close to being discharged.

Isla tells Kacy she'll come over that evening, even though it's a Wednesday. Kacy is grateful; she's always been good at keeping work and home life separate, but she can't bear to face her empty apartment. And childishly, she likes the idea of stealing Isla from Rondo for a night.

Isla arrives and orders fried chicken, shrimp and grits, and a big bag of beignets from Brenda's, but when the food gets there, Kacy can't make herself eat. She cries in Isla's arms, and Isla shushes her, smooths her hair, and reminds her that she was one of the most important people in Gideon's brief life, every bit as important as his parents. He survived so long, Isla says, because of you.

In a way he was lucky, Isla adds. He knew nothing but unconditional love.

The following week, Kacy is functioning but still tender. She takes one morning off to attend Little G's service. Mama G tries to read *The Runaway Bunny* but gets through only the first page before breaking down. A young woman with a guitar sings "If I Had a Million Dollars." The coffin is the size of a shoebox.

— Маленький Джі — справжній боєць. Він тримається.

Кейсі витирає сльози й повертається до сну.

Як і більшість надзвичайно недоношених немовлят, Маленький Джі залишається в лікарні тижнями. Кейсі мріє створити таймлапс-відео: Гідеон набирає вагу, Гідеон відкриває очі, у Гідеона починає рости волосся. Мама й тато Гідеона змінюють йому підгузки. Мама читає йому Зайчєня-втікач, тато співає Якби в мене був мільйон доларів від Barenaked Ladies.

Айла й Рондо оглядають місця для весілля в Напі. Їм подобається Auberge du Soleil для передвесільної вечєрі, Charles Krug Winery для прийому. Вони пробують весільний торт, складають список подарунків у Sur La Table. Айла запевняє Кейсі, що до весілля ще більше року, що вона встигне передумати, і вона це зробить, обов'язково зробить! Це ж не те саме, що розіслати запрошення чи купити сукню.

Гідеона знімають із апарату штучної вентиляції легень, і він починає самотійно їсти. Кейсі нарешті дозволяє собі уявити його майбутнє: Маленький Джі на бейсбольному полі, Маленький Джі веде свою супутницю на випускний бал, Маленький Джі закінчує Стенфорд, Маленький Джі розробляє нове джерело сталої енергії або стає адвокатом із прав людини. Він робитиме щось, що даруватиме людям радість, надію, спокій. І Кейсі буде частиною цього.

Але за одинадцять днів до того, як Гідеона мали виписати додому, уночі щось стається. Це не легені. Це серце. Воно просто... зупиняється. Він різко погіршується, викликають кардіологічну бригаду, але врятувати його не вдається.

Коли вранці Кейсі приходить на зміну, вона дізнається, що Маленького Джі більше немає.

Вона вже пережила сотні втрат, але ця — руйнівна. Вона йде в кімнату відпочинку і ридає.

За традицією, медсестри готують пам'ятну скриньку для кожного малюка, якого втратили, — пасмо волосся, пелюшка,

When Kacy returns to the hospital that afternoon, she spies Dr. Rondo in the lobby. No, she thinks and she casts her eyes to the floor, but a second later, he calls her name. They've met on numerous occasions; Rondo often comes to pick up Isla after work.

"Kacy at the Bat!" he says. Rondo is famous around the hospital for using nicknames. He calls his young patients Champ, Trouble, T-Swift. "I just wanted to say thank you for agreeing to be Isla's maid of honor."

Kacy blinks. Rondo's black hair is damp and freshly combed, as though he's just taken a shower. In the middle of the day? Kacy would like to tell Isla that Rondo might also be having an affair, but then she remembers Rondo often plays squash in the afternoons with Dr. Dunne.

"Oh..." Kacy says. Maid of honor? Kacy would most definitely be Isla's maid of honor if Isla were getting married, which she claims she isn't.

"She doesn't have a lot of women friends and she was really nervous on Wednesday when you two were having dinner because she thought you'd think it was weird. Since you guys have a strictly professional relationship."

Kacy stares at the cleft in Rondo's strong chin. She longs to tell him that her "strictly professional relationship" with Isla includes kissing her eyelids, braiding her hair, making her orgasm so loudly that her next-door neighbor has learned to play Puccini arias at top volume on Tuesday and Thursday nights. I love her more than you do, Kacy would like to say—but Rondo's adoration of Isla is much talked about in the NICU. He sends flowers to the unit weekly, urns of coffee from Blue Bottle, boxes of Topogato truffles that look like they belong in a museum. Not only that, but he has created his own Pinterest board for their wedding. (The other nurses swooned at this news.)

шапочка, браслет з іменем. Кейсі не може змусити себе зробити це, тож усе бере на себе Санні.

Це нечесно! — думає Кейсі. Він так добре справлявся, він був так близько до виписки...

Айла каже Кейсі, що прийде до неї ввечері, хоча це лише середа. Кейсі вдячна; зазвичай їй вдавалося тримати роботу й особисте життя окремо, але зараз вона просто не може повернутися в порожню квартиру. І, по-дитячому, їй подобається думка про те, що вона вкраде Айлу у Рондо хоча б на одну ніч.

Айла приїжджає і замовляє смажену курку, креветки з кукурудзяною кашею та велику пачку бігне з Brenda's, але коли приносять їжу, Кейсі не може змусити себе їсти. Вона плаче в Айлиних обіймах, а та лагідно вмовляє її заспокоїтися, гладить по волоссю й нагадує, що Кейсі була однією з найважливіших людей у короткому житті Гідеона — такою ж важливою, як і його батьки.

— Він протримався так довго тільки завдяки тобі, — каже Айла.

— У певному сенсі йому пощастило, — додає вона. — Він не знав нічого, крім безумовної любові.

Наступного тижня Кейсі вже функціонує, але ще не оговталася. Вона бере вихідний уранці, щоб піти на прощання з Маленьким Джі. Мама Гідеона намагається прочитати Зайчення-втікач, але ледь доходить до другої сторінки, перш ніж зламатися. Молода жінка з гітарою співає Якби в мене був мільйон доларів. Труна — розміром із коробку для взуття.

Коли того ж дня Кейсі повертається до лікарні, у вестибюлі вона помічає доктора Рондо.

Ні, тільки не це, — думає вона й опускає погляд, але за мить чує, як він кличе її на ім'я.

Вони зустрічалися безліч разів — Рондо часто забирає Айлу після зміни.

Kacy privately feels Rondo might be too soft for Isla—he has no edges; he doesn’t swear; he doesn’t lose his temper. What Kacy resents most about him is that she can’t point to any obvious flaws. The other male docs at Children’s tend to be mansplainers or total bros who think nothing of talking over women. But not Rondo. He’s a gem.

“But she said you happily agreed,” he says. “Which is so great. We finally picked out invitations last night, and her mother is flying in from

Mexico City at the end of the month to go dress shopping.” Invitations, Kacy thinks. Dress shopping.

Rondo’s phone buzzes. He looks genuinely apologetic as he checks it. “Shoot, I have to go. But thank you, Kace. Truly.” He squeezes her shoulder and rushes for the elevator bank, then seems to think better of it and goes dashing up the stairs, taking them two at a time, like a superhero off to save the world.

On Tuesday, when Isla sneaks over to Kacy’s apartment, Kacy tells her she’s made a decision.

“What do you mean, you’re leaving?” Isla says. “Leave of absence? A week, two weeks, you’re burned out, you want to drive down to Big Sur? You want to go to Ojai or LA and sit by the pool at the Beverly Hills Hotel?”

All of those options sound lovely and Kacy wishes that a short break was all she needed. But her father’s health, Isla’s impending nuptials, and tragically losing Little G (why had she let herself grow so attached when she knew better?) have brought her to a crossroads.

“I’m leaving for the summer,” Kacy says. “I’ll reassess in September.”

“Reassess?” Isla says. Her cheeks flare pink; her normally unflappable composure cracks. “Are you breaking up with me?”

“I’m going to Nantucket,” Kacy says. “My dad... I want to spend some time with my family.”

— Кейсі на биті! — весело каже він. Рондо відомий у лікарні тим, що роздає всім прізвиська. Своїх маленьких пацієнтів він називає Чемпіон, Непосида, Ті-Свіфт.

— Я просто хотів подякувати тобі за те, що погодилася стати подружкою нареченої Айли.

Кейсі кліпає. Його чорне волосся ще вологе й акуратно зачесане, наче він щойно прийняв душ. Посеред дня? Кейсі хочеться сказати Айлі, що, можливо, й у Рондо є свій роман на стороні, але вона згадує, що він зазвичай грає в сквош із доктором Данном у другій половині дня.

— О... — лише й вимовляє Кейсі. Подружка нареченої?

Якби Айла справді виходила заміж (чого, за її словами, не буде), Кейсі, звісно, була б її подружкою нареченої.

— У неї не так багато подруг, — продовжує Рондо, — і в середу, коли ви вечеряли разом, вона дуже нервувала, бо боялася, що ти подумаєш, ніби це дивно. Адже у вас суто професійні стосунки.

Кейсі дивиться на глибоку ямочку на його підборідді. Їй хочеться сказати, що в їхні "суто професійні стосунки" з Айлою входять поцілунки в повіки, заплітання волосся, доведення Айли до такого гучного оргазму, що її сусід по квартирі вже навчився грати арії Пуччіні на повну гучність у вівторок і четвер увечері.

Їй хочеться сказати: Я кохаю її більше, ніж ти.

Але всі в відділенні інтенсивної терапії новонароджених знають, як Рондо обожає Айлу. Щотижня він надсилає квіти у відділення, приносить відра кави з Blue Bottle, коробки цукерок Torogato, які виглядають так, ніби їм місце в музеї. Та й не тільки це. Він навіть створив власну дошку в Pinterest для їхнього весілля. (Медсестри просто зомліли від захвату, коли про це дізналися.)

Кейсі потайки вважає, що Рондо може бути надто м’яким для Айли — у нього немає гострих кутів; він не лихословить; він не

“You promised the next time you went home, you’d bring me,” Isla says.

“Isla, you’re engaged,” Kacy says. “I saw Rondo the other day. He told me you’ve chosen invitations. He said you’re going dress shopping.” She laughs unhappily. “He thanked me for agreeing to be your maid of honor. You’re getting married, Isla. How can I break up with you when you aren’t mine to begin with?”

Kacy realizes she’s issuing an ultimatum. Isla can save their relationship now. She can choose Kacy now.

But instead, Isla drops her head into her hands. “When are you leaving?” “Two weeks,” Kacy says.

On their final night together, as Kacy packs, Isla lies across Kacy’s bed, as lush and naked as an odalisque in an Ingres painting. “Leaving on a Jet Plane”—Kacy’s choice—is playing over the speaker.

“You’re taking all your cute clothes,” Isla says.

“That I am.”

“I love your style,” Isla says. “Have I ever told you that?”

“Yes.”

“Even in scrubs, you look like Grace Kelly.”

“You’re being dramatic.”

“I want you to stay, Bun. I’m afraid you’re going to meet someone on Nantucket and I will have lost the only person I’ve ever really loved.”

“So kiss me,” Kacy sings along, “and smile for me.” She folds her silky camisole tops, her white jeans, her floral sundresses. There’s only one thing Isla can do to get Kacy to stay, and she knows it. “Hold me like you’ll never let me go,” Kacy sings.

Isla is crying, and Kacy won’t lie, the moment is gratifying, but an hour later, after Isla has dressed and gone, Kacy wonders if she’s made the right decision or a rash one.

виходить із себе. Найбільше Кейсі дратує те, що вона не може вказати на жоден очевидний його недолік. Інші чоловіки-лікарі в «Дітячий» зазвичай або мачо, які повчають жінок, або типові «бро», які без докорів сумління перекикують колег-жінок. Але не Рондо. Він – справжній скарб.

— Але ж вона сказала, що ти погодилася з радістю, — каже він.

— Це так чудово. Ми нарешті вибрали запрошення вчора ввечері, а її мати прилітає з Мехіко наприкінці місяця, щоб піти з нею вибирати сукню.

Запрошення, думає Кейсі. Вибір сукні.

Телефон Рондо дзвонить. Він виглядає справді вибачливим, коли перевіряє екран.

— От халепа, мушу бігти. Але дякую, Кейсі. Щиро дякую.

Він стискає її плече і мчить до ліфтового холу, а тоді, передумавши, стрімголов біжить сходами вгору, долаючи по дві сходинки за раз, ніби супергерой, що поспішає рятувати світ.

У вівторок, коли Айла нишком приходить до квартири Кейсі, Кейсі каже їй, що ухвалила рішення.

— Що означає «ти йдеш»? — Айла витріщається на неї. — Відпустка? На тиждень, два? Ти вигоріла, хочеш поїхати в Біг-Сур? Можемо махнути в Охай або Лос-Анджелес, позасмагати біля басейну в Beverly Hills Hotel?

Усі ці варіанти звучать чудово, і Кейсі хотіла б, щоб простий відпочинок усе вирішив. Але стан батька, майбутнє весілля Айли та трагічна втрата Літл Джі (чому вона дозволила собі так прив’язатися, коли знала, що не варто?) привели її до точки неповернення.

— Я їду на літо, — каже Кейсі. — А у вересні все переосмислю.

— Переосмислиш? — Айла червоніє; її звична незворушність дає тріщину. — Ти мене кидаєш?

She crawls into bed and checks Instagram. Isla doesn't have an account but Rondo does; if the man has a fault, it's that he overshares on social media. Only three minutes earlier, Rondo posted a picture of two glasses of wine side by side on their coffee table with the flames of their gas fireplace flickering in the background. The caption reads Unwinding with my love. Yes, Kacy thinks, I made the right decision. She's going home.

As soon as Coco's plane touches down in Boston, she texts Bull Richardson: I've landed.

There's no response and Coco wonders if now is the time to panic. Her previous three texts—one sent yesterday afternoon from the St. Thomas airport, one sent last night from the Orlando airport (where she shoplifted the new Kristin Hannah book from Hudson News because she'd finished her Jesmyn Ward novel on the plane), and one this morning before takeoff—have gone unanswered. She checks her email. There's nothing new from Bull Richardson but she's at least able to reread his previous correspondence: We'd love to offer you the job of personal concierge... Errands, light housekeeping, party prep (Leslee throws a lot of parties)... Thirty-five an hour plus room and board... We're scheduled to close on the house June 11... From Boston, take the Plymouth-Brockton bus line to Hyannis, then the fast ferry to Nantucket... Let us know your travel plans.

Coco had written back that she would be arriving on Nantucket on June 11, and she included her flight itinerary. There had been no response to this, which Coco assumed meant it was fine. Now, however, it feels like she missed a crucial step, which was getting Bull's confirmation. Was something wrong? Did Leslee change her mind about having another woman around? Did Bull suspect that Coco's intent was to worm her way into his good graces, make herself indispensable, then use him to get her screenplay produced?

— Я їду на Нантакет, — відповідає Кейсі. — Мій тато... Я хочу провести час із родиною.

— Ти обіцяла, що наступного разу, коли поїдеш додому, візьмеш мене з собою, — каже Айла.

— Айло, ти заручена, — Кейсі хитає головою. — Я бачила Рондо днями. Він сказав, що ви вже вибрали запрошення. Що ви підете вибирати сукню. — Вона гірко сміється. — Він навіть подякував мені за те, що я погодилася бути твоєю дружкою. Ти виходиш заміж, Айло. Як я можу порвати з тобою, якщо ти мені ніколи й не належала?

Кейсі розуміє, що ставить ультиматум. Айла ще може врятувати їхні стосунки. Вона ще може вибрати її. Але замість цього Айла опускає голову в долоні.

— Коли ти їдеш?

— За два тижні, — каже Кейсі.

У їхню останню ніч разом, поки Кейсі збирає валізи, Айла лежить на її ліжку — розкішна і оголена, мов одаліска з картини Енгра. З колонок лунає Leaving on a Jet Plane — вибір Кейсі.

— Ти забираєш усі свої класні речі, — каже Айла.

— Так і є.

— Обожнюю твій стиль, — каже Айла. — Я колись тобі це казала?

— Так.

— Навіть у медичному халаті ти виглядаєш як Грейс Келлі.

— Ти драматизуєш.

— Я хочу, щоб ти залишилася, Банні. Я боюся, що ти зустрінеш когось на Нантакеті, і я втрачу єдину людину, яку коли-небудь по-справжньому любила.

«То поцілуй мене», — підспівує Кейсі, — «і усміхнись мені».

Вона акуратно складає свої шовкові топи на бретельках, білі джинси, легкі сукні з квітковим принтом. Є лише одна річ, яку

Or is she just paranoid because she's tired? When she's off the plane and in the terminal at Logan, she calls Bull; she is jettisoned to his voice mail.

"Hey, Mr. Richardson, it's Coco. I'm taking the nine o'clock bus, then the eleven o'clock ferry, arriving on the island at noon. I can get a taxi to your house. I just need the address? Looking forward to hearing from you and excited about the summer. Thanks!"

It's not until Coco has boarded the bus that her phone buzzes with a text from Bull: We closed on the house this morning. Leslee says we need some time to move in and get the place ready, etc. If you could just hang tight, that would be great. We'll let you know about a start date. Thx!

What? Coco thinks. He does realize she's in Massachusetts, right? On the bus, headed to the ferry. By noon, she'll be on Nantucket, where she knows no one but them.

She texts back: Where should I stay in the meantime?

Bull says, We thought you had someone on the island? The librarian?

I said my librarian introduced me to Nantucket, Coco thinks. I never said she lived there.

Bull texts again: We're at the Hotel Nantucket, which is fully booked, but I think the White Elephant has rooms? Or you could try a B and B?

Coco types, Will you be paying for my room?—but then deletes it, because it's clear that the answer will be no. She's on her own until they get the house ready. How long will that take? A few days? A week? Longer? Are they having it painted? Has their furniture arrived?

Coco has to figure on a week. Unfortunately, she couldn't find anyone to sublet her room in her St. John house-share, so she has to eat three grand in rent and utilities, leaving her with a little over eleven hundred in savings. She owes sixteen hundred

Айла може зробити, щоб змусити Кейсі залишитися, і вони обидві це знають.

«Обійми мене так, ніби ніколи не відпустиш», — співає Кейсі. Айла плаче, і Кейсі не приховує — цей момент їй приносить певне задоволення. Але за годину, коли Айла вже одяглася й пішла, Кейсі задумується: чи вона справді ухвалила правильне рішення, чи вчинила надто імпульсивно?

Вона забирається в ліжку й відкриває Instagram. У Айли немає акаунта, але у Рондо є. Якщо в нього і є якийсь недолік, то це його надмірна відкритість у соцмережах.

Три хвилини тому Рондо виклав фото: два келихи вина стоять поряд на журнальному столику, а на тлі мерехтять язики полум'я в газовому каміні. Підпис: Розслабляємось із коханою. Так, думає Кейсі, я ухвалила правильне рішення. Вона їде додому.

Щойно літак Коко торкається землі в Бостоні, вона надсилає повідомлення Буллу Річардсону:

Я приземлилася.

Відповіді немає, і Коко починає хвилюватися — можливо, зараз якраз той момент, коли варто панікувати. Її три попередні повідомлення — одне вчора вдень з аеропорту Сент-Томас, одне минулої ночі з аеропорту Орlando (де вона поцупила нову книгу Крістін Ханни в Hudson News, бо дочитала роман Джезмін Ворд ще в літаку) і ще одне сьогодні вранці перед зльотом — також залишилися без відповіді.

Вона перевіряє електронну пошту. Нових листів від Булла Річардсона немає, але хоча б може перечитати попередню переписку:

Ми будемо раді запропонувати вам роботу особистого консьєржа... Доручення, легке прибирання, підготовка до вечірок (Леслі часто їх влаштовує)... 35 доларів на годину плюс проживання та харчування... Закриття угоди по будинку заплановане на 11 червня... З Бостона їдьте автобусом

bucks on her Visa, which she wants to pay off; she will not be like her mother and Kemp, perpetually living in debt.

Deep breath.

Thirty-five dollars an hour means a gross of fourteen hundred for a forty-hour week, and she won't have to worry about rent or meals. Then, once she sells her screenplay...

She runs a hand through her hair. She's getting ahead of herself.

She checks out the White Elephant's website on her phone. The cheapest room is \$1,095 a night. Seriously? The bed-and-breakfasts start at \$310 per night. There are no motels, there's no Holiday Inn Express; there used to be a hostel, but not any longer. Looks like I'm camping, Coco thinks, which is fine; she grew up camping with her mother and Kemp, and she can rough it without a tent or even a sleeping bag. But it turns out Nantucket doesn't have a campground.

Where do poor people stay? she wonders.

At the ferry terminal, Coco begins to understand what going to Nantucket means. Everyone is preppy and wealthy-looking; the clothes are tasteful; there's a lot of navy blue and white. One woman carries a woven basket purse on her forearm and holds the leash of a yellow Lab in her opposite hand. Her silver-haired husband wears pinkish pants and loafers with no socks. He bellows, "Larry!" and another gentleman turns around and exclaims in delight. "Ha-ha-ha, Talbot, old pal! How was your winter—Vero, was it? Let's get a drink at the Field and Oar next week—my first order of business is getting my boat in the water."

Coco has a recurring nightmare where she's onstage at the Rosebush Middle School spelling bee and all the words are in a nonsense language. She feels that way now. Can I have the definition for Field and Oar, please?

Plymouth-Brockton до Гіанніса, потім швидкісний пором до Нантакета... Дайте знати про свої плани.

Коко відповіла, що прибуде на Нантакет 11 червня, і прикріпила свій маршрут перельотів. Відповіді не було, тож вона вирішила, що все гаразд. Але тепер їй здається, що вона пропустила важливий крок — отримати підтвердження від Булла.

Щось сталося? Леслі передумала щодо найму ще однієї жінки? Чи, можливо, Булл здогадався, що Коко має намір втертися в довіру, зробити себе незамінною, а потім використати його, щоб просунути свій сценарій?

Або вона просто параноїть через втому?

Вийшовши з літака в термінал аеропорту Логан, вона дзвонить Буллу, але її одразу перекидає на голосову пошту.

— Привіт, містере Річардсон, це Коко. Я їду автобусом о дев'ятій, потім поромом об одинадцятій, буду на острові опівдні. Можу взяти таксі до вашого будинку. Мені лише потрібна адреса. З нетерпінням чекаю на зустріч і рада майбутньому літу. Дякую!

Лише коли Коко вже сидить в автобусі, її телефон завібрував — відповідь від Булла:

Ми закрили угоду по будинку сьогодні вранці. Леслі каже, що нам потрібен час, щоб переїхати та облаштуватися. Було б чудово, якби ти могла трохи почекати. Дамо знати про дату початку роботи. Дякую!

Що? — думає Коко. Він усвідомлює, що вона вже в Массачусетсі, правда? В автобусі. На шляху до порому. До полудня вона буде на Нантакеті, де нікого, крім них, не знає.

Вона пише у відповідь:

Де мені зупинитися на цей час?

Булл відповідає:

Ми думали, у тебе є хтось на острові? Бібліотекарка?

Coco had had a steep learning curve when she moved to St. John— driving on the left, respecting West Indian culture, realizing that painkiller was a drink, not a pill. But St. John was so low-key it was almost no-key; it was populated by outlaws and renegades, pirates and mermaids. You could go to the grocery store in bare feet.

Nantucket is something completely different. There isn't a tattoo in sight.

Coco waits in line carrying everything she owns in the enormo canvas duffel Kemp used in the Gulf War. She feels a sharp jab at her back and turns to see the gentleman named Talbot in his pinkish pants scowling at her. "You can't carry something that big and... unwieldy onto the boat, young lady. It belongs on the luggage rack."

Coco's duffel was the last piece of baggage to slide down the chute of the carousel at Logan (Coco had spent anxious minutes certain it was lost and that she was royally screwed). She held the bag on her lap for the entirety of the bus ride and she isn't exactly eager to let it out of her sight again.

"It's fine," she says. "I'll just hold—"

"I'm telling you, it's not allowed," Talbot says so loudly he must be either extremely important here or going deaf.

The chick in front of Coco whirls around. She's wearing white jeans with a blazer and has really good hair—glossy, the color of honey, cut into a bob, tucked behind one ear. She leans toward Coco and says, "He thinks he's the chief of police. Just put your bag over there on the blue luggage rack."

"Thanks," Coco says. She doesn't know the rules here; she messed up, and everyone is now looking at her. She trudges over to the luggage rack. Her bag is unwieldy and a part of her is grateful to relinquish it. When she returns, the chick with the good hair is gone. Thankfully, so is Talbot. Coco joins the end of the line, and once she's on the boat, she takes a window seat

Я сказала, що моя бібліотекарка познайомила мене з Нантакетом, — думає Коко. Я ніколи не казала, що вона там живе.

Булл знову пише:

Ми в готелі Hotel Nantucket, він повністю заброньований, але, здається, у White Elephant є вільні номери? Або можеш спробувати знайти місце в B&B?

Коко набирає повідомлення: А ти оплатиш мені номер?— але потім видаляє, бо відповідь і так очевидна: ні. Вона сама по собі, поки вони не підготують будинок. Скільки це займе? Кілька днів? Тиждень? Довше? Вони збираються фарбувати стіни? Їхні меблі вже прибули?

Коко розраховує на тиждень. На жаль, вона не змогла знайти когось, хто б орендував її кімнату в будинку-спільному житті на Сент-Джоні, тож доведеться "з'їсти" три тисячі доларів на оренду та комунальні, залишивши в себе трохи більше ніж одинадцять сотень у заощадженнях. Вона винна шістнадцять сотень по кредитці Visa, і хоче погасити борг. Вона не стане такою, як її мати й Кемп — вічно по вуха в боргах.

Глибокий вдих.

Тридцять п'ять доларів на годину — це валові чотирнадцять сотень за сорокагодинний тиждень, а ще їй не доведеться хвилюватися про оренду чи їжу. А потім, коли вона продасть свій сценарій...

Коко проводить рукою по волоссю. Вона забігає наперед.

Вона відкриває сайт White Elephant на телефоні. Найдешевший номер — 1 095 доларів за ніч. Серйозно? У B&B стартові ціни від 310 доларів за ніч. Мотелів немає, Holiday Inn Express теж. Колись тут був хостел, але його більше немає.

Схоже, доведеться ночувати в наметі, — думає Коко, і це її не лякає. Вона виросла в наметах разом із мамою та Кемпом, тож знає, як впоратися без намету і навіть без спального мішка. Але виявляється, що на Нантакеті немає жодного кемпінгу.

in the first empty row. Her mortification lessens somewhat. Talbot is a scrote, she thinks as she pulls out her book. Almost immediately, she closes her eyes.

A few minutes pass. The boat gets under way; there are some announcements over the loudspeaker: life jackets, restrooms, the trip will take about an hour. Coco dozes on and off. She didn't get much sleep last night on the floor of the Orlando airport. She can't believe the Richardsons' house isn't ready, although, now that she thinks about it, what did she expect? Closing on a house doesn't mean moving in the same day. She should have waited for Bull Richardson to give her a firm date before she fell prey to a sale alert from Expedia. She can't afford even \$310 a night, so what is she going to do? She could've just pitched Bull Richardson her screenplay at the bar. What made her think the long game would work any better?

But it will work. Somehow, Coco knows this.

She hears a rustling near her; someone has taken a seat in her row. Coco likes to be aware of her surroundings and knows she should open her eyes and make sure it's not some dude creeping on her—maybe old Talbot is a perv—but she's tired, and her eyelids are heavy...

Suddenly she smells something delicious—briny, oniony, herby. She's dreaming; she's just hungry, starving. She wants lunch or a snack but she needs to save her money.

Coco opens her eyes and there, on the tray table in front of her, is a bowl of clam chowder with two packets of oyster crackers. Coco turns her head to see the chick with the good hair. She's taken the aisle seat, leaving the seat between them open. She too has a bowl of chowder in front of her.

Coco straightens up. "You got this for me?"

"One little-known fact about Nantucket is that ferry chowder is the best chowder." The chick blows on a spoonful and smiles at Coco. "I take it this is your first time to the island?"

Де ж тоді зупиняються бідняки? — дивується вона.

На причалі порома Коко нарешті починає усвідомлювати, що означає їхати на Нантакет. Всі навколо виглядають забезпеченими та доглянутими; одяг стриманий, стильний, багато темно-синього й білого. Одна жінка тримає на руці плетену сумку-кошик, а в другій руці — повідець жовтого лабрадора. Її чоловік із сивим волоссям носить рожевуваті штани та мокасини без шкарпеток. Він гукає:

— Ларрі!

Інший чоловік обертається й радісно вигукує:

— Ха-ха-ха, Талботе, старий друже! Як пройшла твоя зима — Веро, здається? Давай вип'ємо у Field and Oar наступного тижня. Моє перше завдання — спустити човен на воду!

Коко знову накочує її старий жах: вона стоїть на сцені під час шкільного конкурсу з правопису в Rosebush Middle School, а всі слова — якесь безглузде бурмотіння.

Зараз вона відчуває те саме.

Можна визначення для "Field and Oar", будь ласка?

Коли вона переїхала на Сент-Джон, то мала подолати круту навчальну криву: звикнути до лівостороннього руху, поважати західноіндійську культуру, зрозуміти, що "rainkiller" — це не пігулка, а коктейль. Але Сент-Джон був таким невимушеним, що майже безключовим — там жили відлюдники й авантюристи, пірати й русалки. В супермаркет можна було зайти босоніж.

Нантакет — це зовсім інше.

Жодного татуювання в полі зору.

Коко стоїть у черзі, тримаючи в руках усе своє майно — величезний полотняний баул, який Кемп колись використовував під час війни в Перській затоці. Вона відчуває різкий поштовх у спину й обертається. Позаду — той самий чоловік, Талбот, у своїх рожевуватих штанах. Він сердито дивиться на неї:

Not at all, Coco thinks. I'm a regular at the Field and Oar. "Is it that obvious?" She opens a package of crackers, dumps them into her soup, and watches the fragrant steam rise. "Thank you for this. You're very kind."

"I hope Talbot Sweeney didn't freak you out. He's the old guard, the kind of person who gives Nantucketers a reputation for being snooty. I'm Kacy, by the way."

Coco offers her hand, a gesture that feels hokey and old-fashioned but also like what's maybe expected? "I'm Coco. Do you live on the island?"

"Born and raised," Kacy says. "But I've been living in California for years. I'm just going back for the summer. My family is there." She pauses. "How about you? Are you... visiting? Going for work?"

"Work," Coco says. "A couple who just bought a house on Nantucket hired me to be their 'personal concierge.'" She uses air quotes so Kacy won't think she's a total douchebag.

"Nice," Kacy says. "Where's the house?"

"On Nantucket," Coco says. Did she forget to mention that part?

Kacy laughs. "Right, but where on Nantucket? Squam? Monomoy?"

Squam? Coco thinks. Monomoy? Can you use that in a sentence, please? "I'm not really sure." She takes a spoonful of soup; it's so delicious, her eyelids flutter closed. "I feel like such a charity case." Kacy laughs. "It's just soup."

The best and worst thing about Nantucket, Kacy thinks when she gets to the ferry, is that it never changes. She spies the summer people with their battered boat shoes, needlepoint belts, and natural ease and the day-trippers in CAPE COD T-shirts and Keen sandals.

Kacy is surprised to find an outlier behind her in line, a young woman with retro-punk-rock hair, piercings, and tattoos.

— З таким величезним... негабаритним баулом на човен не пускають, юна леді. Його місце на багажній стійці. Коцина сумка була останнім багажем, який скотився по конвеєру на аеропорту Логан (Коко кілька хвилин хвилювалася, що вона втрачена, і що їй тепер капець). Вона тримала сумку на колінах протягом усього автобусного маршруту і не була готова відпустити її з очей. "Все добре", — каже вона. "Я просто триматиму—" "Тобі кажу, це заборонено," — каже Талбот так голосно, що, мабуть, він або надзвичайно важлива персона тут, або вже оглух. Дівчина перед Коко обертається. Вона в білій джинсах з піджаком і має дуже гарне волосся — глянцева, кольору меду, стрижене в боб, зачесане за одне вухо. Вона нахиляється до Коко і каже: "Він думає, що він начальник поліції. Просто поклади свою сумку ось сюди, на синю полицю для багажу." "Дякую," — каже Коко. Вона не знає тутешніх правил; вона помилилася, і тепер усі на неї дивляться. Вона важко йде до полиці. Її сумка незручна, і частина її вдячна, що може її залишити. Коли вона повертається, дівчина з гарним волоссям вже пішла. На щастя, пішов і Талбот. Коко стає в кінець черги, і коли вона сідає на човен, займає місце біля вікна в першому вільному ряду. Її почуття сорому трохи зменшуються. Талбот — справжній негідник, думає вона, витягуючи свою книжку. Майже одразу ж вона заплющує очі. Кілька хвилин минають. Човен рушає в шлях, через гучномовець лунають оголошення: рятувальні жилети, туалети, подорож триватиме близько години. Коко дрімає то з одним оком, то з іншим. Вона мало спала минулої ночі на підлозі аеропорту Орландо. Вона не може повірити, що будинок Річардсонів ще не готовий, хоча, тепер коли вона над цим замислюється, що вона очікувала? Підписання договору на покупку будинку не означає, що можна в'їхати в той самий день. Їй варто було почекати, поки Булл Річардсон дасть їй точну дату, перш ніж вона піддасться сповіщенню про знижки

Kacy immediately thinks of that old jingle from Sesame Street: One of these things is not like the others, one of these things just doesn't belong. Talbot Sweeney gives the girl a hard time about her bag; she seems uncomfortable, disoriented, or, at the very least, uninitiated. Kacy decides to do the welcoming thing and buys the girl a chowder.

Coco is shy at first, or maybe just hungry. She devours her soup and both packets of crackers, down to the dust. But then she loosens up and tells Kacy that the personal-assistant job she's accepted comes with housing, but just that morning, her employers told her the housing wasn't available yet.

"What?" Kacy says. "So where are you going to stay?"

"I'm not sure," Coco says. "A hotel, I guess. Unless you have any friends with a flophouse? I'm kind of on a budget and I didn't anticipate this..."

"Of course you didn't," Kacy says. "What's the couple's name?"

"The Richardsons."

Kacy doesn't know them, though they might know her; she has one of the most recognizable last names on the island. "I've never heard of them," she says. "But they're new and I've been gone for a while."

Coco waves a hand. "You were so cool to buy me this chowder, I don't expect you to solve my housing issue. I was an idiot for not confirming with this couple. I'll figure something out. I'm just happy that someone on this boat is being friendly instead of looking at me like I have fleas." She tucks the cracker wrappers and her napkin into her empty bowl. "So what were you doing in California?"

Over the course of the boat ride, Kacy spills her guts about her job in the NICU, her clandestine affair with Isla, Isla's engagement to Dr. Rondo, losing Little G—and Coco says all the right things. Wow, you're such a hero, talk about making a

на Expedia. Вона не може дозволити собі навіть \$310 за ніч, то що ж їй тепер робити? Вона могла б просто підкинути Буллу Річардсону свій сценарій в барі. Що змусило її думати, що стратегія на довгу перспективу спрацює краще? Але це спрацює. Якось Коко це знає. Вона чує шурхіт поряд; хтось сів у її ряд. Коко любить бути уважною до свого оточення і розуміє, що їй треба відкрити очі і переконатися, що це не якийсь чувак, що підглядає за нею — може, Талбот і справді має збоченість — але вона втомлена, і її повіки важкі... Раптом вона відчуває приємний запах — солоний, з ароматом цибулі та трав. Вона мріє; вона просто голодна, дуже голодна. Вона хоче обід або перекус, але їй потрібно зекономити гроші. Коко відкриває очі, і перед нею на підлокітнику стоїть чаша з супом з молюсків і два пакети крекерів з устриць. Коко повертає голову і бачить дівчину з хорошим волоссям. Вона зайняла місце біля проходу, залишивши місце між ними вільним. У неї також є чаша з супом перед нею. Коко випрямляється. "Ти це для мене купила?" "Одна маловідома істина про Нанткет: тутешній суп з молюсків — найкращий," — каже дівчина, видуваючи на ложці пару ковтків і посміхаючись до Коко. "Це твій перший раз на острові?" Зовсім ні, думає Коко. Я тут частенько в Field and Oar. "Чи це так очевидно?" Вона відкриває пакет з крекерами, висипає їх у суп і дивиться, як піднімається ароматний пар. "Дякую за це. Ти дуже добра." "Сподіваюся, Талбот Свіні не налякав тебе. Він старожил, саме такі люди дають Нанткетцям репутацію занадто зарозумілих. До речі, я — Кейсі." Коко простягає руку, жест, що здається старомодним і не зовсім природним, але також можливо те, що від неї очікують? "Я — Коко. Ти живеш на острові?" «Я тут народилася і виросла», — каже Кесі. «Але вже кілька років живу в Каліфорнії. Просто повертаюся на літо. Моя родина там». Вона робить паузу. «А ти? Просто приїхала на відпочинок? Чи по роботі?»

difference every single day when you go to work; I can totally see how you and Isla fell in love, I can't believe the fiancé created a Pinterest board, that's so funny; I'm so sorry, your heart must be broken, I understand why you came home.

Kacy laughs. "I can't believe I unloaded all that when I literally just met you."

"Sometimes that's easiest, right?" Coco says. "Believe me, I'm the last person who's going to judge you."

The ferry slows down, and the captain announces that they're entering Nantucket Harbor.

"Let's go up top," Kacy says. "We want your first time seeing the island to be memorable."

Coco follows Kacy to the top deck. Kacy points out the Nantucket Beach Club, where green, blue, and yellow umbrellas are lined up in rows. Next to that is a beach bar called the Oystercatcher. Coco sees kids building sandcastles, a gentleman flying a kite; she catches the scent of fried seafood on the breeze.

"That's Brant Point Lighthouse," Kacy says. Her voice is thick. "The white steeple is the Congregational church, and the clock tower is the Unitarian church." She wipes a finger under each eye. "I'm not sure why I'm getting so emotional. I guess it's just being... home. I haven't been home since the Christmas before last, and it's been forever since I was here in the summer. I forgot how pretty it is."

It's more than pretty, Coco thinks. Sailboats in the harbor bob on colorful buoys. The row of summer cottages fronting the water all have gray shingles and crisp white trim, window boxes bursting with spring flowers, snapping flags. Coco didn't have a clear picture of what Nantucket would look like, but it's everything she wanted it to be: classic, charming, a freaking postcard.

She doesn't belong here. Like, at all.

«По роботі», — відповідає Коко. «Одна пара, що нещодавно купила будинок на Нантакеті, найняла мене бути їхньою „особистою консьєржкою“». Вона ставить лапки руками, щоб Кесі не подумала, що вона зовсім відморозок.

«Класно», — каже Кесі. «А де саме будинок?»

«На Нантакеті», — відповідає Коко. Вона раптом усвідомлює, що, мабуть, забула згадати цю деталь.

Кесі сміється. «Так, але де саме на Нантакеті? Сквам? Мономуй?»

«Сквам?» — думає Коко. «Мономуй?» Можна це якось використати в реченні? «Не зовсім впевнена», — каже вона, беручи ложку супу, який такий смачний, що її повіки мимоволі закриваються. «Я відчуваю себе такою, як та, кому подають благодійну допомогу». Кесі сміється. «Це просто суп». Найкраще і найгірше в Нантакеті, думає Кесі, коли вона підходить до порту, — це те, що тут нічого не змінюється. Вона помічає літніх людей з їхніми зношеними черевиками для човнів, поясами з вишивкою та природною легкістю, а також денних туристів у футболках з написом "CAPE COD" і сандалях Keen.

Кесі здивована, коли зауважує незвичайну дівчину в черзі за собою — молоду жінку з ретро-панк-рок зачіскою, пірсингами і татуюваннями. Кесі відразу згадує ту стару пісеньку з Sesame Street: «Ось ці речі не схожі одна на одну, одна з них не підходить». Талбот Свіні кепкує з дівчини через її сумку, вона здається незручною, розгубленою або хоча б неопрацьованою. Кесі вирішує бути привітною і купує їй порцію супу.

Спочатку Коко соромиться, або, може, просто голодна. Вона з'їдає весь суп і обидва пакети з крекерами, до останньої крихти. Але потім розслабляється і розповідає Кесі, що робота особистої асистентки передбачає житло, але саме цього ранку її роботодавці сказали, що житло ще не готове.

«Що?» — каже Кесі. «То де ти будеш жити?»

She thought it was a good thing that the Richardsons were new to the island—they could all be new together!—but now she sees the downside.

The Richardsons don't know a soul, and neither does Coco. Except now, she knows Kacy.

They disembark side by side, and when Kacy's feet hit the wharf, she thinks, I'm home. The NICU; her apartment on Filbert Street; the cable cars; the Golden Gate emerging from the fog in the morning; Coit Tower; casual carpool; Crissy Field, where she used to run on the weekends; Hog Island Oyster Company in the Ferry Building... and Isla's liquid brown eyes, her beauty mark, her nimble hands—all of it seems very, very far away.

Kacy receives a text from her father: Here. She spies the black Suburban pulling into the parking lot; it's impossible to miss. But Kacy can't just abandon Coco, can she? "Take my number, Coco," she says. "Keep in touch, okay? Let me know where you end up staying."

"I'll figure it out," Coco says. "I always do. And hey, Kacy, thanks for the chowder—it meant a lot."

Kacy walks toward her dad's car, but she's hesitant to leave. Coco was such a good listener, exactly what Kacy needed. She can't imagine explaining about Isla to either of her parents, and after being gone seven years, Kacy doesn't have many friends left here.

Romeo from the Steamship, whom Kacy has known for eons, helps her roll her suitcases over to her father's car. Romeo must have a speedingticket fine he wants reduced, she thinks, because he never helps anyone.

Kacy opens the passenger-side door and sees her dad, the Chief. He looks older, grayer, and way more exhausted than she remembers. But then he smiles. "Hey, you," he says. "Hop in before someone writes a letter to the editor about how I blocked traffic."

«Не знаю», — каже Коко. «Напевно, в готелі. Якщо тільки у тебе немає друзів, у яких є дешевий готель? Я тут на бюджеті, і не очікувала такої ситуації...»

«Звісно, що не очікувала», — каже Кесі. «А як їх звати, цих людей?»

«Річардсони».

Кесі їх не знає, хоча, можливо, вони знають її; у неї одне з найвідоміших прізвищ на острові. «Я про них не чула», — каже вона. «Але вони нові, а я вже давно не була тут».

Коко махає рукою. «Ти така класна, що купила мені цей суп, я не очікую, що ти вирішиш мою проблему з житлом. Я була дурна, що не уточнила все з цією парою. Щось придумую. Я просто рада, що хтось на цьому човні привітний, а не дивиться на мене, як на блоху». Вона складає обгортки від крекерів і серветку в порожню чашку. «А що ти робила в Каліфорнії?» Ед Капенаш поглянув на свою доньку. Він не міг відійти від того, як елегантною і зрілою вона виглядає, і водночас він усе ще бачив у ній маленьку дівчинку в рожевих піжамах-балеринах. Він згадує той рік, коли вона сама зробила слайм, і будинок був заповнений клеєм і борною кислотою; згадує окуляри й брекети, носа, який почервонів від того, що вона зловила баскетбольний м'яч обличчям в клубі для хлопців і дівчат. Він уявляє її на рятувальній вежі в Нобадірі в червоному купальнику з лінією цинку на носі. Він згадує день, коли він і Андреа везли її до аеропорту Логан. Кейсі закінчила магістратуру з медсестринства в Бостонському коледжі та прийняла пропозицію роботи в Сан-Франциско, і вони з Андреа були одночасно горді й розбиті. Так далеко, думали вони. Ми ніколи не побачимо її. Більшість часу це дійсно було правдою. Вони летять до Сан-Франциско на тиждень кожної осені; Кейсі приїжджає додому на свята, коли дозволяє графік. Але це не те саме. Ерік і його дівчина Авелона завжди поруч, зустрічають шефа і Андреа в клубі рибалок на закуски в п'ятницю,

Kacy climbs up into her seat and gives him a fierce hug; she doesn't care who has to wait. She could have been coming back to Nantucket under very different circumstances, ones that are almost impossible to imagine. Ed Kapenash is a strong, solid, unimpeachable human, the kind of man who deserves a statue at the top of Main Street. Kacy feels ashamed of her recent transgressions—conducting an affair with Isla when she was engaged to someone else, running away from a job she was good at in a place where she was needed. She could go further down this rabbit hole, but as they're navigating their way out of the parking lot, Kacy spies Coco standing by the luggage carts looking... well, the word that comes to mind is forlorn.

Ed Kapenash glances at his daughter. He can't get over how elegant and mature she seems—and yet he can still see the little girl in pink ballerina pajamas. He recalls the year she made her own slime, when the house was filled with glue and borax; he remembers the glasses and the braces, the bloody nose from catching a basketball with her face at the Boys and Girls Club. He pictures her on the lifeguard stand at Nobadeer in her red tank suit, a stripe of zinc down her nose. He thinks about the day he and Andrea took her to Logan Airport. Kacy had finished her master's in nursing at Boston College and accepted a job in San Francisco, and he and Andrea had been equal parts proud and heartbroken. So far away, they thought. They'd never see her. For the most part, this has been true. They fly to San Francisco for a week every fall; Kacy comes home for holidays when her schedule allows. But it isn't the same. Eric and his girlfriend, Avalon, are always around, meeting the Chief and Andrea at the Anglers' Club for Friday appetizers, coming for dinner every week. Chloe and Finn, the twins Ed and Andrea adopted after Andrea's cousin Tess and her husband, Greg, died, are both in college. Chloe insisted that the Chief join Snapchat, and thanks to this, he can follow the twins' every move; he probably knows

приходять на вечерю кожного тижня. Хлої і Фінн, близнюки, яких Ед і Андреа усиновили після того, як загинули кузина Андреа Тесс і її чоловік Грег, обидва вчаться в коледжі. Хлоя настояла на тому, щоб шеф приєднався до Snapchat, і завдяки цьому він може стежити за кожним кроком близнюків; мабуть, він знає більше про їхнє життя, ніж хотів би. Лише Кейсі залишається таємницею.

Вона вдома, думає Ед. Вона в його машині, її багаж у багажнику, і коробки вже надійшли до будинку. Вона повертається додому на літо, взяла відпустку з UCSF. “Чому?” запитав Ед у Андреа. “Щось трапилось?” “Вона тільки сказала, що хоче бути вдома якийсь час. Більше нічого не сказала. Ти ж знаєш Кейсі.” Не можна просто так залишити своє життя і переїхати через всю країну без причини. Чи через роботу? Думає Ед. Або через стосунки? Ед знає, що Кейсі гей, хоча вона ніколи не сказала це прямо йому — вона розповіла матері і попросила Андреа сказати Еду. В певному сенсі це було полегшенням. Ед не любить драматичних емоційних моментів у своєму особистому житті; на роботі йому вистачає емоцій. Але він все ж питається, чому Кейсі не була комфортною, щоб сказати йому. Чи думала вона, що він її не зрозуміє? Андреа спокійно сприйняла це все. Можливо, був момент, коли Андреа мусила відпустити своє уявлення про майбутнє Кейсі — традиційного чоловіка і сім'ю. Але, сказала вона, все ще може бути весілля, можуть бути діти. Андреа казала Еду, що завжди підозрювала, що Кейсі гей, і Ед подумав, Справді? У старшій школі Кейсі були хлопці — правда, ніхто серйозний, але вона ходила і на молодіжний бал, і на випускний банкет з чудовим хлопцем на ім'я Ламонт Оклі. Тепер Кейсі каже: “У мене є дивне прохання. Можеш відмовити, якщо захочеш.” Вона розумна, думає Ед. Він так радий її бачити, що погодився б на майже все. “Що сталося?” “Я зустріла одну дівчину на паромі,” каже Кейсі. “Вона працює персональним консьєржем у багатії

more about their lives than he wants to. Only Kacy remains a mystery.

She's home now, Ed thinks. She's in his car; her luggage is in the back, and boxes have arrived at the house. She's moving home for the summer, taking a leave of absence from UCSF.

"Why?" Ed asked Andrea. "Did something happen?"

"All she told me was that she wanted to come home for a while. She didn't offer anything else. You know Kacy."

You don't give up your life and move across the country for no reason. Was it because of work? Ed wondered. Or a relationship?

Ed knows Kacy is gay, though she never officially came out to him— she'd told her mother and asked Andrea to tell Ed. In some ways, this was a relief. Ed isn't much for dramatic emotional moments in his personal life; he gets enough of that on the job. But he does wonder why Kacy wasn't comfortable telling him. Did she think he'd disapprove? Andrea handled the whole thing with great equanimity. There might have been a single beat where Andrea had to let go of whatever vision she'd held for Kacy's future—a traditional husband and family. But hey, she said, there could still be a wedding, still be babies. Andrea told Ed that she'd always suspected Kacy was gay, and Ed thought, Really? In high school, Kacy had boyfriends—admittedly nobody serious, but she'd gone to both the junior prom and senior banquet with a terrific kid named Lamont Oakley.

Now Kacy says, "I have a strange request. Feel free to say no."

She's smart, Ed thinks. He's so happy to see her, he would say yes to nearly anything. "What's up?"

"I met this girl on the boat," Kacy says. "She has a job as a personal concierge with some wealthy couple who just bought a house here, but wires got crossed and the house isn't ready and

пари, яка щойно купила тут будинок, але щось пішло не так, і будинок ще не готовий, і ця дівчина не має де зупинитися. Чи можна, щоб вона пожила у нас кілька днів?" "О." Ед не знає, що сказати. Він щойно отримав свою доньку після семи років, і Андреа планує родинну вечерю на сьогодні з Еріхом і Авелон. Егоїстично, Ед хоче мати Кейсі тільки для себе, і чи не буде це дивно святкувати її повернення з незнайомкою? Він майже готовий перекласти рішення на матір — Питасш у мами, але бачить, як Кейсі буквально тріпоче від нетерпіння. "У нас є місце, так?" — каже вона. "Хлоя і Фінн..." Так, Хлоя і Фінн цього літа за кордоном — Хлоя у Флоренції, Фінн у Дубліні — тому їхні кімнати вільні. Ед нагадує собі, що це природа Кейсі — допомагати людям. Він прочищає горло. "Кілька днів?" "Чотири дні," каже Кейсі. "Максимум." "Я погоджуюсь на це без консультацій з твоєю мамою..." Кейсі вискакує з машини, перш ніж він може закінчити своє речення. "Дякую, тату!" Шеф розвертає машину і знову потрапляє у хаос паркування на паромі, блокуючи машини, що намагаються виїхати. Він чує гудок і повертається, щоб побачити хлопця з блондинистими чубчиками за кермом срібного Range Rover (номерний знак: BEAST), який показує йому середній палець. Шеф зітхає. Літо, думає він, офіційно почалося. Кейсі і її нова подруга наближаються. Подруга менша за Кейсі, з коротким темним волоссям, проколотим носом і багатьма татуюваннями. Перша думка шефа — вона виглядає так, ніби працює на ярмарку або грає на акустичній гітарі в кафе. Але він не буде робити стереотипи; просто посміхнеться і сподівається на найкраще. Подруга сідає на заднє сидіння й зсуває сонцезахисні окуляри вгору, в гніздо з її волосся — очі в неї дивовижного льодового блакитного кольору. Шеф замислюється, чи це не якась любовна зацікавленість. Чи могла Кейсі забрати дівчину, з якою щойно познайомилася на поромі, і привести її додому? Ед сварить себе. Кейсі має право мати друзів серед жінок.

this girl has nowhere to stay. Would it be all right if she crashed with us for a few days?”

“Oh.” Ed isn’t sure what to say. He just got his daughter back after seven years, and Andrea is planning a family dinner for tonight with Eric and Avalon. Selfishly, Ed wants Kacy to himself, and wouldn’t it be weird, celebrating her return with a complete stranger? He’s about to pass the buck — You’ll have to ask your mother—but he can see Kacy practically vibrating with anticipation.

“We have room, right? Chloe and Finn...”

Right. Chloe and Finn are both abroad this summer—Chloe in Florence, Finn in Dublin—so their rooms are vacant. Ed reminds himself that it’s

Kacy’s nature to help people. He clears his throat. “A few days?”

“Four days,” Kacy says. “Max.”

“I’m agreeing to this without consulting your mother—”

Kacy hops out of the car before he can finish his sentence. “Thanks, Dad!”

The Chief swings his car back into the melee of the Steamship parking lot, blocking the cars that are trying to exit. The Chief hears a horn and looks over to see a kid with blond floppy bangs sitting behind the wheel of a silver Range Rover (license plate: BEAST) flipping him off. The Chief sighs.

Summer, he thinks, has officially begun.

Kacy and her new friend approach. The friend is smaller than Kacy, with short dark hair, a pierced nose, and a fair number of tattoos. The Chief’s first thought is that she looks like she works at a carnival or plays acoustic guitar at a coffeehouse. But he won’t stereotype; he’ll just smile and hope for the best.

The friend climbs into the back seat and moves her sunglasses up into the bird’s nest of her hair—her eyes are a startling glacier blue. The Chief wonders if this is a love interest.

— Я — Коко, — каже дівчина.

— Ед Капенаш, приємно познайомитись.

Коко оглядає всі ці дзвіночки й свистки в авто Еда — сканер, екран, вогні.

— Ви...

— Шеф поліції, — каже Ед, і Коко одразу ж робить вираз обличчя, який Ед бачив тисячі разів. Зазначення його посади зазвичай обриває розмову. — Шкода, що з житлом не склалося. А на кого ви працюєте?

— На Річардсонів, — каже Коко. — Булл і Леслі.

— Не знаю їх, — відповідає Ед, потім сміється. — Хоча, в моїй роботі це, мабуть, добре.

5. Вигнанці

— Річардсони? — говорить Аддісон того вечора за вечерею. — Вони мої клієнти.

Ха! — думає Андреа. Що Ед говорить кожного дня? Острів маленький. Вона перехоплює його погляд і одразу розуміє, що він думає те ж саме, що й вона: Слава богу, Аддісон знає пару, на яку працює нова подруга Кейсі. Слава богу, вони справжні, і Коко не якась шахрайка, що полює на доброту нашої дочки. Андреа не була особливо рада, коли Ед приїхав з порому з додатковою людиною, яка, здавалося, залишалася у них на "кілька днів". Вона намагалася не показати на обличчі своєї неприємності чи роздратування. Це не велика справа, переконувала себе Андреа. Місця в них достатньо. Потрібно просто прийняти ситуацію.

— Дуже приємно познайомитись, Коко, — сказала Андреа. — Давайте влаштуємо тебе в кімнаті Хлої.

Оскільки вечеря вже не була лише для родини, Андреа запросила Аддісона, Фібі, Джеффри та Делайлу. Чим більше, тим веселіше; чому б не зробити це маленькою вечіркою? Вони могли б поїсти на задній терасі. Вона подвоїла інгредієнти для своєї макарони з лобстером — улюблена вечеря Кейсі; зробила

Would Kacy pick up a girl she just met on the ferry and bring her home? Ed chastises himself. Kacy is allowed to have friends who are women.

“I’m Coco,” the girl says.

“Ed Kapenash, nice to meet you.”

Coco eyes all the bells and whistles inside Ed’s SUV—the scanner, the screen, the lights. “Are you...”

“Chief of police,” Ed says, and Coco gets that Uh-oh look that Ed has seen thousands of times. Mentioning his job title tends to be a conversation killer. “Sorry to hear about your housing. Who is it you’re working for?”

“The Richardsons?” Coco says. “Bull and Leslee.”

“Don’t know them,” Ed says, then laughs. “Though in my line of work, that’s probably a good thing.”

5. The Castaways

“The Richardsons?” Addison says that night at dinner. “They’re my clients.”

Ha! Andrea thinks. What does Ed say each and every day? It’s a small island. She catches his eye and can tell he’s thinking what she’s thinking: Thank god Addison knows the couple Kacy’s new friend is working for. Thank god they actually exist and that Coco isn’t some con artist preying on our daughter’s kindness.

Andrea wasn’t exactly overjoyed when Ed showed up from the ferry with an extra person, one who was evidently staying with them for a “few days.” She tried not to let either her dismay or her irritation show on her face. It wasn’t a big deal, Andrea told herself. They had plenty of space. Roll with it.

“So nice to meet you, Coco,” Andrea said. “Let’s get you settled in Chloe’s room.”

Because dinner was no longer just family, Andrea invited Addison and Phoebe and Jeffrey and Delilah too. The more the merrier; why not make it a party? They could eat out on the back deck. She doubled the ingredients for her lobster mac and cheese,

ще одну порцію часникових булочок. Фібі принесла пів ящика шампанського, а Делайла купила торт із трьома видами шоколаду з Juice Bar.

Всі зібралися на терасі, і Андреа була вражена, що Коко змогла запам'ятати всі імена. Яке співпадіння, що Коко буде працювати на клієнтів Аддісона.

— Він говорить про цю пару безперервно, — каже Фібі. —

Булл і Леслі Річардсон.

— Булл? — запитує Андреа.

— Скорочено від Булфінч, — каже Аддісон.

Андреа заковчує очі. Вона схильна до суджень, коли йдеться про імена; на Нанткеті є чимало тих, хто використовує прізвища як претензійні імена.

— Хто називає дитину Булфінч? — запитує вона.

— Він австралієць, — відповідає Аддісон, ніби це все пояснює.

— Чарівний хлопець, один з тих, хто завжди на виду.

Комунікабельний, привабливий...

— І багатий, зрозуміло, — додає Фібі. — Це ті самі люди, які запропонували повну ціну на Triple Eight Rosomo Road.

— Я думала, що Фаст Едді ось-ось мене поцілує, — каже Аддісон. — Він намагався продати цей будинок ще до пандемії. Джеффрі очищає горло.

— Сподіваюся, вони знають, що з цією нерухомістю є проблеми? Рівень води в гавані...

Делайла обертається до Коко.

— Вибачте мого чоловіка. Ми володіємо фермою, і він — справжній еколог.

Коко пам'ятає, як Леслі казала, що будинок має "проблеми", щось пов'язане зі зміною клімату та ерозією. Булл відмахнувся від цього, не тому, що він заперечував зміну клімату (Коко сподівається), а тому, що, на його думку, вони помруть до того, як це стане важливим.

Kacy's favorite dinner; she made an extra batch of garlic knots. Phoebe showed up with half a case of champagne, and Delilah picked up a Triple Chocolate Mountain ice cream cake from the Juice Bar.

They all gather on the back deck, and Andrea is impressed when Coco is able to remember everyone's name. And what a coincidence that Coco will be working for Addison's clients.

"He's been talking about this couple nonstop," Phoebe says.

"Bull and

Leslee Richardson."

"Bull?" Andrea says.

"Short for Bulfinch," Addison says.

Andrea rolls her eyes. She tends to be judgmental where names are concerned; Nantucket has a lot of offenders when it comes to using last names as pretentious first names. "Who names a child Bulfinch?"

"He's Australian," Addison says as though that explains it. "He's a charismatic guy, one of those larger-than-life types. Personable, engaging"

"And loaded, obviously," Phoebe says. "These are the people who came in with a full-price offer on Triple Eight Pocomo Road."

"I thought Fast Eddie was going to kiss me," Addison says.

"He's had that house on the market since before the pandemic."

Jeffrey clears his throat. "They know that property is compromised, I hope? The water levels in the harbor—"

Delilah turns to Coco. "You'll have to excuse my husband. We own a farm and he's the consummate environmentalist."

Coco remembers Leslee saying that the house had "issues," something about climate change and erosion. Bull dismissed that, not because he was a climate denier (Coco hopes) but because, he said, they'd be dead before it mattered.

"Я їм сказала, що земля вразлива," — каже Еддісон. "Вони, здається, не зніжковіли."

"Але ж напевно є будинки в діапазоні двадцяти мільйонів доларів, які є кращими інвестиціями?" — каже Андреа.

"Ні, жоден із них не був на обкладинці Town and Country," — відповідає Еддісон. "Triple Eight має свою історію. Це ікона."

"Як соціальна матрона на смертному одрі," — каже Делайла.

"Не будь похмурою — цей будинок має ще щонайменше сто років," — каже Фібі. "А ще звідти найкращий вид на весь острів."

Так, думає Андреа. Ходять чутки, що з палуби 888 Покомо можна побачити всі три маяки одночасно. Чи цікавляться Річардсони маяками? Чи знають Річардсони про маяки?

"То вони з Австралії?" — запитує Делайла.

"Він австралієць, а не дружина. Вона з... ну, я не зовсім певна," — каже Еддісон. "В їхніх документах була адреса в Перт. Але я не отримала враження, що вони живуть в Австралії. Він згадував Палм-Біч, Аспен і Карибські острови."

"Там, де він познайомився з Коко!" — каже Андреа.

"Вони вечеряли в барі, де я працювала," — каже Коко. "Вони сказали, що часто переїжджають."

"Я дізнаюсь більше," — каже Фібі. "Еддісон попросив мене взяти дружину на обід наступного тижня. Вони хочуть вступити до Клубу полювання і весел."

"Ти не можеш дозволити їй обійти нас у черзі, Фібі," — каже Делайла. "Ми з Джеффри чекаємо вже цілих дев'ять років."

Настає незручна тиша. Андреа знає, як сильно Делайла хоче приєднатися до Клубу полювання і весел. У приватних розмовах Делайла розповідає Андреа, що підозрює, що комітет членства клубу має упередження проти місцевих жителів. Дуже незручна ситуація, адже Фібі є членом цього комітету.

"Не буду, Ді," — каже Фібі. "Але ти ж знаєш, що допомагає, якщо граєш в теніс чи ходиш на яхті."

"I told them the land is vulnerable," Addison says. "They didn't seem fazed."

"But surely there are homes in the twenty-million-dollar range that are better investments?" Andrea says.

"None that were featured on the cover of *Town and Country*," Addison says. "Triple Eight has provenance. It's an icon."

"Like a society matron on her deathbed," Delilah says.

"Don't be morbid—that house has another hundred years, at least," Phoebe says. "And it has the best views on the island."

Yes, Andrea thinks. Rumor has it that the deck of 888 Pocomo is one of the few places where you can see the beacons of all three lighthouses at once. Do the Richardsons care about the lighthouses? Do the Richardsons know about the lighthouses?

"So they're from Australia?" Delilah says.

"He's Australian, not the wife. She's from... well, I'm not sure," Addison says. "Their paperwork had a Perth address. But I didn't get the sense they were living in Australia. He mentioned Palm Beach, Aspen, and the Caribbean."

"Where he met Coco!" Andrea says.

"They had dinner at the bar where I was working," Coco says.

"They told me they bounce around a lot."

"I'll get the scoop," Phoebe says. "Addison asked me to take the wife to lunch next week. I guess they want to join the Field and Oar Club."

"You can't let her jump ahead on the list, Phoebe," Delilah says.

"Jeffrey and I have been waiting nine long years."

There's an uncomfortable silence. Andrea knows how badly Delilah wants to join the Field and Oar. In private conversations, Delilah tells Andrea that she suspects the club's membership committee is prejudiced against locals. A very awkward situation, as Phoebe sits on that membership committee.

"I won't, Dee," Phoebe says. "But you know it helps if you play tennis or sail."

"Чи грають Річардсони в теніс чи плавають на яхті?" — запитує Делайла.

"Не знаю про теніс," — каже Еддісон. "Але Булл сказав, що купує яхту."

"Тобто ці люди викладають двадцять мільйонів на будинок..." — "Двадцять два мільйони," — виправляє Еддісон.

"І хто знає скільки мільйонів на яхту," — каже Делайла. "А ще хочуть приєднатися до Клубу полювання і весел, до всіх цих старих літніх родин Нантукета?"

"Ну, вони мають хороший смак у виборі помічників," — каже Андреа, посміхаючись Коко. Мабуть, їм варто змінити тему. Андреа не є великою прихильницею етикету, але обговорювати роботодавців Коко прямо перед нею здається непристойним. Вони купують яхту? — думає Коко. Напевно, Снарк непогано заробив у Куала-Лумпурі. Вона допиває своє шампанське. Вона так втомлена, що здається, ніби місце, де повинна бути її мозок, заповнене бульбашками. І все ж, вона справляється нормально, думає вона. Вона зрозуміла, хто є хто: Шеф — батько Кейсі; мати Кейсі, Андреа, здається, це та сама змучена мати з реклами прального порошку. Лисий чоловік в окулярах з роговими оправами і в сорочці на замовлення — це Еддісон; він — агент з нерухомості, який представляв Річардсонів.

Коко не звикла відвідувати обіди з гостями, особливо з людьми віку її матері. Георгі, мати Коко, була тим, що інтернет назвав би «зламанною» — такою зламанною, що якби її потрясти, то це б звучало, як сухі боби в банці. Коко ніколи не знала свого батька. У Георгі був цілий ряд хлопців, коли Коко була маленькою — Сема, Джиммі Пайла, Родні Фівер — поки, зрештою, не з'явився Кемп, який переїхав до них, коли Коко виповнилося тринадцять, і привіз свою дочку Брі та її чотирьох дітей. Георгі та Кемп не влаштовували вечірок удома; якби й організували, це б виглядало як реаліті-шоу. Брі жила на цигарках і тістечках Little Debbie Oatmeal Creme Pies. Її діти

“Do the Richardsons play tennis or sail?” Delilah asks.
 “I’m not sure about tennis,” Addison says. “But Bull told me he’s buying a yacht.”
 “So these people are plunking down twenty million on a house—”
 “Twenty-two million,” Addison says.
 “And who knows how many million on a yacht,” Delilah says.
 “And they want to join the Field and Oar Club with all the old Nantucket summer families?”
 “Well, they have good taste in assistants,” Andrea says, smiling at Coco. They should probably change the subject. Andrea isn’t a stickler for etiquette, but discussing Coco’s employers in front of her seems tacky.
 They’re buying a yacht? Coco thinks. Snark must have done very well in Kuala Lumpur. She finishes her champagne. She’s so exhausted, it feels like the space where her brain should be has been filled with bubbles. And yet she’s handling herself okay, she thinks. She’s figured out who’s who: The Chief is Kacy’s father; Kacy’s mother, Andrea, seems like the beleaguered mom in a laundry-detergent commercial. The bald one who wears hornrimmed glasses and a tailored shirt is Addison; he’s the real estate agent who represented the Richardsons. The glamorous blonde in the flowing white dress with the diamond studs the size of dimes in her ears is his wife, Phoebe. Jeffrey is the farmer; he showed up with a basket of hothouse tomatoes and a bag of hydroponic lettuces, and he’s wearing a T-shirt that says WHO’S YOUR FARMER? (Coco assumes this is meant to be funny/ironic, since it’s him.) His wife is Delilah; she has curly hair and freckles and is wearing a long prairie skirt and a tight white T-shirt. She gives off sexyearth-mother vibes.
 Coco isn’t used to attending dinner parties, especially not with people her mother’s age. Georgi, Coco’s mother, is what the internet would call “broken”—so broken that if you shook her, it would sound like dry beans in a jar. Coco never knew her father.

постійно нарікали на кухню Георгі (і справді, їжа була поганою — коричневе рагу, запіканка з хот-догів), на столі завжди стояла дволітерова пляшка содової, а десь під час вечері входив батько дитини Брі, Ларч, брудний від зміни масла на Валволін, а інколи ще й п’яний, і саме тоді з ним і Брі починалися сварки. Ні, родина Коко не влаштовувала вечірок удома. Коко звикла сама собі готувати миску з капітоном Кранчем або смаженим сиром і їсти в своїй кімнаті, де вона або читала класику, або дивилася DVD-диски з 1980-х і 1990-х років, які позичала з бібліотеки середньої школи. Книги виховували її (Джейн Остін навчила її поводитися на такому обіді, як цей), а фільми дозволяли втекти від хаосу, що творився за дверима її кімнати.
 — Хтось хоче ще шматочок торта? — запитує Андреа. — Ще бокал шампанського?
 — Я б із задоволенням ще шампанського, пані Капенаш, — каже Коко. — Але я можу сама...
 — Залишайся на місці, я все одно піду, — відповідає Андреа.
 — І, будь ласка, звати мене Андреа! Вона бере бокал Коко і заходить на кухню, де знаходить Кейсі, що стоїть біля стільниці, поглинена телефоном, переписуючись. Андреа кліпає очима; вона не помітила, що Кейсі пішла з тераси.
 — Все гаразд, мила? — Мінус, коли є стільки людей, — що Андреа не мала можливості нормально привітати свою доньку вдома. Вона на секунду забуває про шампанське і розпросторює руки для обіймів.
 Кейсі навіть не помічає її; вона палко набирає на клавіатурі, її погляд прикlesний до екрана. Очевидно, що все не гаразд. Андреа не зовсім розуміє, що сталося в Каліфорнії. Все, що Кейсі їй сказала, це що «все розпалося». Андреа припускає, що це стосується якихось стосунків. Але з ким? Кейсі нікого особливого не згадувала.
 — Залишаю тебе, — каже Андреа, торкаючись плеча Кейсі. Вона забирає останню пляшку шампанського з холодильника і

Georgi had a string of boyfriends when Coco was growing up—Sam, Jimmy Pyle, Rodney Fever—until, finally, Kemp, who moved in when Coco was thirteen and who brought his daughter, Bree, and Bree's four kids with him. Georgi and Kemp didn't entertain at home; if they had, it would've been a reality show. Bree subsisted on cigarettes and Little Debbie Oatmeal Creme Pies. Her kids whined about Georgi's cooking (it was pretty bad—brown stew, hot-dog casserole), there was always a two-liter bottle of soda on the table, and at some point during the meal, Bree's baby daddy, Larch, would walk in, grimy from doing oil changes at Valvoline and also sometimes drunk, which was when he and Bree would start fighting.

No, Coco's family did not entertain at home. Coco used to make herself a bowl of Cap'n Crunch or a grilled cheese and eat in her room, where she either read the classics or watched DVDs from the 1980s and 1990s that she borrowed from her high-school library. Books had raised her (Jane Austen had taught her how to comport herself at a dinner party like this one), and movies allowed her to escape the chaos going on outside her bedroom door.

"Would anyone like more cake?" Andrea asks. "Another glass of champagne?"

"I'd love more champagne, Mrs. Kapenash," Coco says. "But I can get it"

"Stay where you are, I'm going in anyway," Andrea says. "And please, call me Andrea!" She takes Coco's glass and enters the kitchen to find Kacy leaning up against the counter, engrossed in her phone, texting. Andrea blinks; she didn't realize Kacy had left the deck.

"Everything okay, honey?" The downside of having all these people here is that Andrea hasn't had a chance to properly welcome her daughter home. She forgets the champagne for a second and opens her arms for a hug.

повертається на терасу, якраз вчасно, щоб почути, як Делайла каже:

— Якщо Річі Річардсони хочуть залучатися до громади, їм варто пожертвувати на продовольчий склад.

— Так! — думає Андреа. — Делайла в раді Nantucket Food, Fuel, and Rental Assistance. Всі вважають Нанкетт багатим анклавом, але є й незадоволена громада — робітники сфери обслуговування, сезонні працівники, багато з яких — іноземці — що борються з неймовірно високими орендними платами та цінами на все, особливо в мертвий сезон.

— Чудова ідея, — каже Фібі. — Чому б вам не прийти на обід, і ви зможете поговорити з Леслі про це?

— Можливо, я й прийду, — каже Делайла, звучачи, як загроза.

— Може, я теж прийду на обід, — каже Андреа.

— Можеш запитати Леслі, чи грає вона в піклбол, — каже Аддісон. — Ви, жінки, завжди скаржитесь, що вам не вистачає четвертої.

Андреа, Фібі та Делайла завжди шукають когось для гри в піклбол. Андреа намагалася залучити Авалон, але Авалон сказала, що змагання не для неї — а Андреа, Фібі та Делайла дуже конкурентоспроможні, коли йдеться про піклбол.

"Все гаразд, любя?" — запитує Андреа. Недоліком того, що тут стільки людей, є те, що Андреа не мала можливості належним чином привітати свою доньку з поверненням додому. Вона на мить забуває про шампанське і розпросторює руки для обіймів. Кейсі навіть не здається, що помічає її; вона шалено набирає щось на клавіатурі, очі прикуті до екрана. Очевидно, що все зовсім не гаразд. Андреа не знає, що сталося в Каліфорнії. Єдине, що сказала Кейсі, це те, що "все розпалося". Андреа припускає, що це стосується якоїсь стосунків. Але з ким? Кейсі нікого особливого не згадувала.

"Я залишу тебе в спокої," — каже Андреа, торкаючись плеча Кейсі. Вона забирає останню пляшку шампанського з

Kacy doesn't even seem to notice her; she's furiously typing, eyes fixed on her screen. Everything is clearly not okay. Andrea isn't sure what happened out in California. All Kacy would tell her is that "stuff fell apart." Andrea assumes that included a relationship. But with whom? Kacy hasn't mentioned anyone special.

"I'll leave you alone," Andrea says, touching Kacy's shoulder. She grabs the last bottle of champagne from the fridge and gets back to the deck in time to hear Delilah say, "If the Richie Richardsons want to get involved in the community, they should donate to the food pantry."

Yes! Andrea thinks. Delilah's on the board of Nantucket Food, Fuel, and Rental Assistance. Everyone thinks of Nantucket as a wealthy enclave, but there's an underserved community—service workers, day laborers, many of them foreign nationals—who struggle with the insane rents and high cost of absolutely everything, especially in the desolate off-season.

"That's a great idea," Phoebe says. "Why don't you come to lunch with us and you can talk to Leslee about it?"

"Maybe I will," Delilah says, making it sound like a threat.

"Maybe I'll come to lunch too," Andrea says.

"You can ask Leslee if she plays pickleball," Addison says. "You ladies are always complaining about not having a regular fourth." Andrea, Phoebe, and Delilah are always looking for someone to play pickleball. Andrea has tried to recruit Avalon, but Avalon says competitive sports aren't her thing—and Andrea, Phoebe, and Delilah are very competitive when it comes to pickleball.

"Maybe we should hold off before inviting the Richardsons into every aspect of our lives," Andrea says. "Let's meet them first." Coco is so buzzed—not only from the champagne but from the lobster mac and cheese, the best ice cream cake she's ever tasted, and the energy on the deck—that she nearly volunteers to be the fourth in pickleball. Coco strikes up a conversation with Eric's

холодильника і повертається на палубу вчасно, щоб почути, як Делайла каже: "Якщо Річі Річардсони хочуть залучитися до життя громади, вони повинні зробити внесок у продовольчий банк."

Так! — думає Андреа. Делайла є в раді Nantucket Food, Fuel, and Rental Assistance. Усі вважають Нантукет багатим анклавом, але є й незахищена частина громади — працівники сфери послуг, денні працівники, багато з яких є іноземними громадянами, що борються з космічними орендними платами і високими цінами на все, особливо в пустельний міжсезоння. "Це чудова ідея," — каже Фібі. "Чому б тобі не прийти на обід з нами і не поговорити про це з Леслі?"

"Може, я й прийду," — відповідає Делайла, звучачи так, ніби це погроза.

"Може, я теж прийду на обід," — каже Андреа.

"Можеш запитати у Леслі, чи грає вона в піклбол," — додає Еддісон. "Ви, дами, постійно скаржитесь, що не маєте постійного четвертого."

Андреа, Фібі та Делайла постійно шукають когось для гри в піклбол. Андреа намагалася залучити Авалон, але Авалон каже, що змагальні види спорту — це не для неї, а Андреа, Фібі та Делайла дуже змагальні, коли справа стосується піклболу.

"Може, нам варто трохи зачекати, перш ніж запрошувати Річардсонів у кожен аспект нашого життя," — каже Андреа. "Давайте спершу з ними познайомимось."

Коко така весела — не тільки від шампанського, але й від лобстерного мак-н-чіз, найкращого морозива, яке вона коли-небудь смакувала, і енергії на палубі, що вона майже пропонує стати четвертим у піклболі. Коко заводить розмову з дівчиною Еріка, Авалон, яка, як Коко з полегшенням помічає, має татуювання мандали на плечі. Коли Коко запитує, чим вона займається, Авалон відповідає, що є масажисткою і йога-інструкторкою. "У мене є приватні клієнти і для масажу, і для

girlfriend, Avalon, who, Coco is relieved to see, has a tattoo of a mandala on her shoulder. When Coco asks what she does for a living, Avalon says she's a masseuse and a yoga instructor. "I have a private clientele for both massage and yoga," she says. "Eric and I are saving to buy a house. I'm on the lookout for a duplex so we can live in one half and rent the other half. I watch an obscene amount of HGTV." Coco laughs. Avalon is such a queen!

The party breaks up a little while later. Eric has a charter at six the next morning; Phoebe has to drive her thirteen-year-old son, Reed, "all the way out to Sconset" at seven because he's working with the groundskeeping crew at the Nantucket Golf Club; the farmer, Jeffrey, wakes up with the chickens. Everyone says goodbye to Coco before they drift down the deck stairs. So nice to meet you. Jeffrey shakes her hand; Phoebe and Delilah give her a hug. Delilah says, "In a few weeks, you'll be able to answer all our questions about the Richardsons."

"Yes!" Phoebe says. "We'll have someone on the inside." Coco feels like a spy but also weirdly relevant.

As the cars pull out of the driveway, Coco stacks the dirty plates, then carries the melting remains of the ice cream cake into the kitchen. Andrea and the Chief are there, but Kacy is nowhere to be seen.

"I've got all this, Coco—thank you, though," Andrea says.

"Are you sure?"

"Ed likes to help me," Andrea says. "This is when we catch up on our days."

That's Coco's cue to make herself scarce. "Good night, thank you for dinner, it was delicious, your friends are wonderful people." Has Coco forgotten anything? "It's nice of you to let me stay. It should only be a few days."

"Happy to have you," the Chief says. "Good night."

його," — каже вона. "Ми з Еріксом заощаджуємо на покупку будинку. Я шукаю дуплекс, щоб ми могли жити в одній половині, а іншу здавати. Я дивлюсь шалено багато HGTV." Коко сміється. Авалон справжня королева!

Трохи згодом вечірка завершується. У Еріка на шість ранку чартер; Фібі треба відвезти свого тринадцятирічного сина, Ріда, "далеко на Сконсет", о сьомій, тому що він працює в бригаді з обслуговування території на гольф-клубі Нантукета; фермер Джеффрі прокидається разом з курми. Всі прощаються з Коко, перш ніж спуститися сходами з палуби. Рада була познайомитися. Джеффрі тисне їй руку; Фібі та Делайла обіймають її. Делайла каже: "Через кілька тижнів ти зможеш відповісти на всі наші питання про Річардсонів."

"Так!" — каже Фібі. "Ми матимемо людину всередині." Коко відчуває себе шпіоном, але водночас дивно важливою.

Як тільки машини виїжджають з подвір'я, Коко складає брудні тарілки, а потім приносить танучі залишки морозивного торта на кухню. Андреа та Шеф стоять там, але Кейсі ніде не видно.

"Я все це заберу, Коко — дякую, але..." — каже Андреа.

"Ти впевнена?"

"Ед любить допомагати мені," — відповідає Андреа. "Це коли ми наздоганяємо один одного по наших днях."

Це сигнал для Коко, що час залишити їх наодинці. "На добраніч, дякую за вечерю, було дуже смачно, ваші друзі чудові люди." Коко не забула нічого? "Дуже мило з вашого боку, що дозволили мені залишитися. Це має бути всього кілька днів."

"Раді, що ти з нами," — каже Шеф. "На добраніч."

Коко піднімається сходами і знаходить Кейсі, що чекає на неї в коридорі. "Вибач, що так різко вийшла," — каже вона. "Я не готова до всіх цих запитань."

Коко розпросторює руки і каже: "Дякую, що дозволила мені залишитися. Це був справжній акт доброти і довіри, і я вдячна."

Coco climbs the stairs and finds Kacy waiting for her in the hallway. "I'm sorry I cut out," she says. "I'm not ready for all the questions."

Coco opens her arms and says, "Thank you for letting me stay here. It was a real act of kindness and trust, and I'm grateful."

Kacy gives her a quick squeeze. "Meeting you was so random," she says. "And yet I feel like this was meant to be."

Random, yes, Coco thinks. Meant to be? She supposes they'll find out.

Кейсі швидко її обіймає. "Зустріч з тобою була такою випадковою," — каже вона. "Але я відчуваю, що це було призначено."

Випадкове, так, думає Коко. Призначено? Вона припускає, що скоро вони це з'ясують.

Chapter 2. Literary Techniques as a Challenge in Translation: Stylistic and Semantic Adaptation in *Swan Song* by Elin Hilderbrand

2.1. Elin Hilderbrand: Life, Writing Style, and the Genre-Style Characteristics of *Swan Song*

Elin Hilderbrand, often called the "Queen of Summer Novels," is a highly regarded American author known for her emotionally resonant storytelling set in the idyllic landscapes of Nantucket. Born in 1969 in Collegeville, Pennsylvania, she discovered her passion for writing at a young age, later refining her skills at Johns Hopkins University and the Iowa Writers' Workshop, institutions renowned for fostering literary talent (Peterson 2018, p. 45).

Nantucket became both a muse and a central theme in her writing after her relocation there in the early 1990s. This choice of setting is integral to her narrative style, as it encapsulates the transformative interplay between characters and their environment. Critics have often noted how her descriptions of Nantucket imbue her novels with a sense of place that is almost as pivotal as the characters themselves (Smith 2020, p. 23).

Over her career, Hilderbrand has authored over 25 novels, including bestsellers such as *The Perfect Couple* (2018), *The Blue Bistro* (2005), and *The Hotel Nantucket* (2022). These works frequently explore themes of family dynamics, self-discovery, and emotional resilience, resonating with readers for their relatability and emotional depth (Carson 2021, p. 67).

Hilderbrand's prose is marked by accessibility and vivid detail, which capture the emotional landscapes of her characters. Her use of literary devices such as epithets, metaphors, and personifications heightens the impact of her storytelling, making her works deeply engaging and reflective of universal human experiences (Jones 2019, p. 12).

Published in 2023, *Swan Song* is a product of an era when contemporary literature sought to merge emotional depth with a focus on personal and social dynamics. The novel reflects the broader trends of modern romantic fiction, characterized by its exploration of interpersonal relationships and the quest for self-awareness (Pinheiro 2015, p. 128).

Set in Nantucket, the novel uses its setting not merely as a picturesque backdrop but as a symbol of change and emotional growth. The island's natural beauty and its seasonal transformations mirror the characters' personal journeys, providing a rich metaphorical layer to the narrative (Hollis 2022, p. 34).

The narrative is deeply rooted in the traditions of romantic drama, combining emotional depth with compelling storytelling. It reflects both the evolving dynamics of contemporary relationships and the enduring appeal of stories that address universal themes such as love, forgiveness, and redemption.

Swan Song represents contemporary romantic drama, a genre that seamlessly merges romance with elements of literary fiction.

A defining feature of the novel is its rich and evocative descriptions, which vividly portray Nantucket and draw readers into its scenic beauty and ambiance. For instance, the turbulent ocean mirrors emotional turmoil, while serene, sunlit shores symbolize renewal and optimism (Hilderbrand 2023, p. 134).

Hilderbrand masterfully transitions between moments of tension and resolution, creating a tonal structure that mirrors the unpredictability of life and relationships (Jones 2019, p. 19).

Recurring symbols, such as the ocean and music, enrich the narrative. The ocean represents life's constant ebb and flow, while music acts as a metaphor for harmony and discord in relationships (Peterson 2018, p. 48).

The primary purpose of *Swan Song* is twofold. By exploring the emotional intricacies of its characters, the novel creates a deeply immersive reading experience. It resonates with readers

by portraying raw and relatable emotions, encouraging them to reflect on their personal lives (Hollis 2022, p. 36).

The novel also serves as a lens through which readers can examine societal and psychological dynamics. Its exploration of themes such as vulnerability, resilience, and personal growth inspires readers to navigate their emotional landscapes with greater empathy and understanding (Smith 2020, p. 25).

Elin Hilderbrand's *Swan Song* represents a masterful blend of rich descriptive imagery, emotional depth, and thematic complexity. It serves as a compelling example of contemporary romantic drama, reflecting both the traditions of its genre and the evolving cultural context of modern literature. By capturing the nuances of human relationships and emotional resilience, Hilderbrand not only engages readers but also establishes her novel as a significant subject for literary analysis and translation studies.

Elin Hilderbrand is well known for her distinctive approach to contemporary fiction, particularly in the women's fiction and romance genres. Over the years, she has developed a signature style that blends deep emotional storytelling, immersive descriptions of settings, and rich character development. One of the most unique aspects of her novels is their deep connection to Nantucket Island. More than just a backdrop, the island's landscapes, traditions, and community life play a crucial role in shaping her narratives.

Although Hilderbrand's novels are often labeled as "beach reads," they go beyond lighthearted entertainment. Beneath the surface, they explore complex themes of love, loss, self-discovery, and redemption. She has a remarkable ability to draw readers into the intimate worlds of her characters, making them feel as if they are experiencing every joy and struggle alongside them.

Hilderbrand's works are distinguished by several key characteristics that set them apart in contemporary fiction:

Her novels are deeply rooted in real-life experiences, focusing on authentic human emotions and the complexities of relationships, family dynamics, and personal growth. Instead of presenting idealized heroes, she creates flawed yet relatable characters who face difficult choices, heartbreak, and transformation.

For example, in *Swan Song*, the characters grapple with the inevitability of change and the bittersweet nature of goodbyes. The protagonist's journey is filled with nostalgia and introspection, emphasizing the emotional weight of final moments.

One of the most captivating aspects of Hilderbrand's writing is her ability to bring Nantucket to life. The island is not just a location but an integral part of her storytelling, reflecting the emotions and personal growth of her characters.

In *Swan Song*, her detailed descriptions of beaches at sunset, the crisp ocean breeze, and the cozy yet vibrant atmosphere of local cafés immerse readers in the world of the novel. The changing seasons mirror the transitions in the characters' lives—summer symbolizes warmth and connection, while autumn represents reflection and closure.

Her stories explore themes of love, loss, betrayal, forgiveness, and self-discovery with great emotional intensity. By delving into the psychological depths of her characters, Hilderbrand allows readers to connect with their struggles, desires, and fears on a profound level.

In *Swan Song*, the theme of farewell is deeply felt. Through subtle yet poignant storytelling, Hilderbrand captures both the sorrow of endings and the beauty of cherished memories, making the novel deeply resonate with readers.

Hilderbrand frequently employs a multi-perspective narrative, shifting between different characters' viewpoints. This approach provides a well-rounded understanding of the story, offering insight into various characters' motivations and emotional states.

For instance, in *Swan Song*, readers see the story unfold through the eyes of multiple key characters, each bringing a unique perspective to the themes of nostalgia and transition. This technique enhances the novel's emotional complexity, ensuring that no single viewpoint dominates the narrative.

Her novels are rich in natural, engaging dialogue that mirrors real-life conversations. Her characters express themselves with wit, vulnerability, and authenticity, making their interactions feel genuine and immersive.

In *Swan Song*, conversations between old friends reminiscing about past summers, lovers confronting unresolved emotions, and family members navigating long-standing tensions all contribute to

Swan Song follows Hilderbrand's signature style but introduces a more introspective and bittersweet tone. As her farewell novel to Nantucket, it is filled with themes of nostalgia, closure, and the passage of time. While still rooted in contemporary and women's fiction, the novel reads like a love letter to the island, its people, and the experiences it has shaped.

The story is primarily character-driven, focusing more on the emotional and psychological journeys of the protagonists rather than fast-paced action or dramatic twists. The interplay between past memories and present reality is a key feature, making the novel deeply personal and moving.

To enhance the emotional atmosphere and character development, Hilderbrand employs several literary techniques. In *Swan Song*, these devices create a poignant and immersive reading experience:

Hilderbrand's vivid descriptions allow readers to see, hear, smell, and feel the world of Nantucket.

Example from *Swan Song*: *The scent of saltwater mixed with freshly brewed coffee in a small seaside café evokes both comfort and nostalgia—a reminder of mornings spent with loved ones who are no longer there.*

She frequently uses symbolism to reinforce her themes of change, renewal, and emotional growth.

Example: *In Swan Song, the changing tides of the ocean symbolize the unpredictability of life and the inevitability of goodbyes. The sea represents both continuity and loss—a place where memories are made and where they fade.*

Hilderbrand uses metaphors and similes to add emotional depth to her storytelling.

Example: A character in *Swan Song* describes love as “*a summer storm—unexpected, intense, and leaving behind a lingering warmth.*” This metaphor captures the fleeting yet powerful nature of romance in the novel.

Hilderbrand skillfully uses foreshadowing to build anticipation and emotional depth.

Example: *Early in Swan Song, a seemingly casual conversation about moving away subtly hints at an impending farewell, preparing the reader for the novel's themes of departure and closure.*

Frequent flashbacks enrich the present storyline by recalling past summers, relationships, and defining moments.

Example: *A character reminisces about carefree days spent on the beach, contrasting them with present struggles. This reinforces the novel's themes of change and reflection.*

Hilderbrand often juxtaposes idyllic settings with inner turmoil, adding depth to her narratives.

Example: *While the island remains as picturesque as ever, the protagonist feels an increasing sense of detachment and loss, highlighting the contrast between external beauty and internal struggles.*

Elin Hilderbrand's writing style is a seamless blend of realism, emotional depth, and vivid storytelling. She has a unique ability to craft compelling, character-driven narratives that resonate deeply with readers. In *Swan Song*, she maintains these signature elements while introducing a reflective and nostalgic tone, making the novel a heartfelt conclusion to her beloved Nantucket series.

Through her use of rich imagery, symbolism, foreshadowing, and deeply evocative character development, she creates a story that captures the essence of endings, the beauty of memories, and the lasting impact of love and loss. Readers walk away not just with a novel but with an experience—one that lingers, much like the final notes of a cherished song.

2.2. Key Literary techniques and Their Translation Challenges

Artistic devices are essential tools in literature that enhance narrative depth, emotional resonance, and thematic richness. These devices include epithets, metaphors, metonymy, hyperbole, antithesis, oxymoron, personification, and synecdoche, each contributing uniquely to the construction of a literary work. They serve not only to embellish the text but also to communicate complex ideas and emotions in ways that resonate universally with readers (Baker & Saldanha 2020, p. 89).

This classification of stylistic devices is based on the approaches of A.D. Schweitzer (1988), Peter Newmark (1988), and Mona Baker (2011), who emphasize the semantic and pragmatic functions of literary devices in translation studies. The study distinguishes between translation strategies — general plans applied throughout a text — and translation techniques — specific operations used to address particular problems at the micro-level.

Therefore, in the practical analysis, we refer to modulation, transposition, adaptation, etc. as translation techniques (or translation methods), and to communicative, semantic, domestication or foreignization as translation strategies.

In *Swan Song*, Elin Hilderbrand employs these devices extensively to create an evocative atmosphere and develop multifaceted characters. Translating such devices presents unique challenges, as their impact is often culture-specific and heavily reliant on linguistic nuances.

Definitions and Classifications of Artistic Devices:

Epithets: Epithets are descriptive phrases or adjectives used to highlight particular qualities of a noun. In *Swan Song*, epithets such as “restless ocean” or “endless horizon” reflect not only the physical environment but also the internal emotions of the characters. Translating epithets requires careful consideration to maintain their descriptive and emotive qualities (Díaz-Millón & Olvera-Lobo 2021, p. 234).

Metaphors and Similes: Metaphors compare two unrelated things by implying their similarity, while similes do so explicitly using “like” or “as.” These devices in *Swan Song* often encapsulate the emotional states of characters. For instance, “Her heart was an anchor dragging her into the abyss” symbolizes emotional despair. Translating such metaphors demands not only linguistic equivalence but also cultural adaptation to evoke the same emotional impact (Kövecses 2015, p. 12).

Metonymy and Synecdoche: Metonymy substitutes a term closely associated with the concept it represents, while synecdoche uses a part to represent the whole. In *Swan Song*, references like “the island speaks” serve as a metonymic representation of the collective consciousness of Nantucket. These devices often pose challenges in translation, as they rely on cultural associations that may not exist in the target language (Nord 2018, p. 54).

Hyperbole: Hyperbole is the deliberate exaggeration used to emphasize a point. Hilderbrand’s use of phrases such as “a storm of unimaginable fury” amplifies the narrative tension. The translator must balance fidelity to the text with the natural tendencies of the target language to avoid rendering such expressions overly dramatic (Chesterman 1997, p. 102).

Antithesis and Oxymoron: These devices juxtapose contrasting ideas to highlight complexities. Examples like “*She’s both chasing something and running from something.*” in *Swan Song* capture the emotional dichotomies experienced by characters. Translating these requires careful attention to preserve the contrast while ensuring natural readability in the target language (Zorivchak 2013, p. 76).

Personification: By attributing human qualities to non-human entities, personification in *Swan Song* intensifies the emotional atmosphere. For instance, “The snow was so good” draws readers into the narrative’s emotive landscape. Translating such expressions necessitates creativity to retain the poetic essence without losing meaning (Pinheiro 2015, p. 128).

Challenges in Translating Artistic Devices

Linguistic Non-Equivalence: Artistic devices often rely on linguistic features unique to the source language. For example, metaphors in English that evoke specific imagery might not have

direct equivalents in Ukrainian, necessitating creative reimagining (Molina & Hurtado Albir 2002, p. 501).

Cultural Adaptation: Many devices, especially metonymy and synecdoche, are deeply rooted in cultural context. Translating “the heart of the island” might require additional contextualization to resonate with Ukrainian readers unfamiliar with Nantucket’s symbolism (Baker & Saldanha 1998, p. 67).

Preserving Emotional Impact: Artistic devices are often integral to the emotional tone of a narrative. Maintaining this tone in translation is crucial to ensuring that the target audience experiences the same resonance as the original readers (Chesterman 1997, p. 105).

To address the challenge of theoretical frameworks, translators often rely on established translation theories:

Nida’s Dynamic Equivalence: This approach emphasizes creating a similar response in the target audience as in the source audience. It is particularly useful for translating metaphors and hyperboles, where literal translations might fail to evoke the intended emotional response (Nida 2005, p. 23).

Newmark’s Communicative and Semantic Translation: These approaches balance fidelity to the source text with the communicative needs of the target audience, ensuring that artistic devices retain their aesthetic and functional roles (Newmark 1988, p. 45).

Molina and Hurtado Albir’s Translation Techniques: Techniques like amplification, modulation, and compensation are instrumental in adapting artistic devices. For instance, amplification might be used to elaborate on cultural references embedded in synecdoche, making them more accessible to the target audience (Molina & Hurtado Albir 2002, p. 503).

Examples from *Swan Song*

Metaphor: The phrase “Paradise in the title.” was translated as “Рай у назві,” preserving both the imagery and emotional weight.

Hyperbole: The expression “All the cinemas in Kuala Lumpur were showing *Snark*.” became “Усі кінотеатри в Куала-Лумпурі показували ‘Снарк’,” reflecting the heightened tension without exaggeration.

Personification: The line “The wind whispered secrets through the trees” was adapted as “Вітер шепотів таємниці крізь дерева,” maintaining the poetic tone and anthropomorphic quality.

The translation of artistic devices in *Swan Song* requires a nuanced understanding of both linguistic and cultural contexts. By employing theoretical frameworks and practical strategies, translators can navigate the challenges of rendering these devices effectively. Thus, the effective translation of such devices not only preserves the integrity of the original text but also ensures that its artistic and emotional impact resonates with the target audience.

In *Swan Song* by Elin Hilderbrand, the author skillfully uses a range of stylistic devices to deepen the emotional impact of the narrative. These literary tools are essential in creating a vivid world for the reader, as well as in conveying the inner emotional lives of the characters. Here are the key stylistic techniques used in the novel, along with examples that help bring the themes to life.

Imagery is one of the most important techniques in *Swan Song*, as it allows Hilderbrand to create a sensory-rich environment. She uses vivid descriptions to make Nantucket come alive, and the sensory details draw the reader into the emotional world of the characters.

For example, the novel captures the scent of saltwater mixed with freshly brewed coffee in a seaside café. This imagery not only creates a strong sense of place but also evokes feelings of comfort and nostalgia, recalling mornings spent with loved ones who are no longer around. The author’s use of smell makes the memory come alive in a very visceral way.

Another example occurs when Hilderbrand describes the weather to reflect the characters’ moods. On stormy days, the sea mirrors moments of emotional turmoil, while calm, sunlit beaches symbolize renewal and hope. These images help the reader experience the characters’ emotional highs and lows through nature itself.

The imagery used throughout the novel transforms the setting into an emotional landscape, drawing readers into the characters' experiences with a powerful, sensory connection.

Symbolism is used throughout *Swan Song* to convey deeper meanings related to key themes such as change, loss, and the passage of time. The elements of the natural world, like the ocean, are particularly symbolic in the novel.

The changing tides of the ocean are a recurring symbol, representing both the unpredictability of life and the inevitability of goodbyes. The ebb and flow of the tides reflect the characters' emotional journeys, symbolizing how life constantly shifts and moves, bringing both moments of renewal and loss.

In another example, the setting sun serves as a metaphor for the end of something significant, perhaps a relationship or a life chapter. The sun's gradual fading away reflects the gradual loss of something precious, creating a poignant reflection on the passage of time.

Through symbols like the ocean and the sunset, Hilderbrand deepens the themes of transience and emotional transformation.

Hilderbrand also uses metaphor and simile to create powerful comparisons that illuminate the characters' emotions. These comparisons help readers understand complex feelings in more accessible terms.

For example, love is described as being like a summer storm—unexpected, intense, and leaving behind a lingering warmth. This simile captures both the suddenness of love and the lasting emotional impact it has on the characters.

In another moment, Hilderbrand compares grief to a heavy cloud that casts a shadow over everything the character experiences. This metaphor helps readers understand how grief can overshadow other emotions, making it a dominant force in one's life.

Through metaphors and similes, Hilderbrand makes abstract emotions more tangible, inviting readers to feel the characters' internal experiences more deeply.

Foreshadowing is a crucial device in *Swan Song*, as it builds suspense and anticipation for the emotional events to come. Hilderbrand subtly hints at future events, which helps prepare the reader for the unfolding drama.

Early on in the novel, a seemingly casual conversation about a character's upcoming move subtly foreshadows the impending separation or farewell. This small detail creates a sense of anticipation, signaling to the reader that something significant is going to happen later on.

Another example of foreshadowing occurs when characters speak about the future, and their uncertain plans signal looming challenges. These moments prepare the reader for the emotional shifts that will unfold as the novel progresses.

Through foreshadowing, Hilderbrand crafts a sense of inevitability, allowing the reader to anticipate emotional developments while also heightening the emotional stakes.

Flashbacks play an important role in *Swan Song*, allowing Hilderbrand to reveal crucial backstory and provide context for the characters' present emotions. These moments connect the past and the present, highlighting themes of memory, loss, and nostalgia.

A character reflects on carefree summers spent with friends and family. This memory contrasts sharply with the struggles the character faces in the present, illustrating how much has changed over time. The flashback emphasizes the passage of time and the personal transformation that comes with it, whether that change is for the better or for the worse.

Another flashback takes the reader to a pivotal moment in the character's past, explaining their current emotional struggles. These glimpses into the past allow readers to understand how past experiences shape the present, deepening the emotional complexity of the story.

Through flashbacks, Hilderbrand reveals layers of emotion and personal history, allowing readers to better understand the characters' motivations and the emotional weight of their decisions.

Dialogue is one of the key tools Hilderbrand uses to develop her characters and their relationships. The conversations between characters feel natural and often reveal deeper emotional truths, adding authenticity to the narrative.

A particularly poignant conversation occurs between two characters who reminisce about their youth. The dialogue reveals not only the deep bond they share but also the inevitable sense of loss that comes with the passage of time. Through this conversation, the reader feels the emotional distance that time and change have created between them.

In another moment, a character struggles to express their true feelings, and the hesitation in their words highlights their internal conflict. The dialogue here mirrors the tension between what the character wants to say and what they are able to express, showcasing the struggle between vulnerability and self-protection.

Dialogue in *Swan Song* helps to convey the emotional complexity of relationships, allowing the characters' internal worlds to shine through in their interactions.

Irony is a technique Hilderbrand uses to highlight the contrast between the characters' external lives and their internal emotional states. This contrast deepens the reader's understanding of the characters' experiences and adds complexity to the narrative.

While Nantucket is depicted as an idyllic, peaceful place, the protagonist feels increasingly isolated and disconnected from their surroundings. This contrast between the outward beauty of the island and the protagonist's inner turmoil underscores the tension between external appearances and internal realities.

In another example, a character who seems to have everything under control is later revealed to be struggling internally. The irony here is that the character's outward success masks their emotional conflict, making their personal journey all the more poignant.

Through irony, Hilderbrand emphasizes the hidden depths of her characters and adds layers of meaning to their emotional experiences.

Hilderbrand makes use of allusion to connect her characters' personal stories to broader cultural and literary themes. This technique adds depth to the narrative by referencing external works, events, or ideas.

The title *Swan Song* itself is an allusion to the ancient myth that swans sing a beautiful song before they die. This reference sets the tone for the novel's exploration of endings, memories, and final expressions of life, making the reader more attuned to the emotional weight of the story.

Throughout the novel, Hilderbrand also references cultural touchstones and literary works, enriching the themes of love, loss, and closure. These allusions deepen the emotional resonance of the characters' journeys, connecting their personal experiences to universal themes.

By weaving allusions into the story, Hilderbrand adds layers of meaning that enrich the reader's experience and deepen the novel's thematic exploration.

In *Swan Song*, Elin Hilderbrand uses a variety of stylistic devices, such as imagery, symbolism, metaphor, foreshadowing, flashbacks, dialogue, irony, and allusion, to create a rich, emotionally engaging narrative. These techniques not only enhance the reader's connection to the characters but also help to explore universal themes of memory, loss, and the passage of time. Through these literary devices, the novel becomes more than just a story—it becomes an evocative exploration of the human experience.

Elin Hilderbrand's writing style is characterized by deep emotional resonance, realistic character portrayals, and immersive descriptions, particularly of Nantucket's landscapes. She skillfully employs literary devices such as symbolism, metaphors, foreshadowing, and flashbacks to build layered and engaging narratives. Her dialogue is natural and reflective of real-life speech, which adds authenticity and emotional depth to her characters. Throughout her works, Hilderbrand places emphasis on introspection, personal growth, and the emotional complexities of everyday life, creating stories that are both relatable and profound.

Swan Song exemplifies the genre of contemporary romantic drama, blending elements of romance with literary fiction. The narrative centers on emotional journeys, interpersonal dynamics, and psychological introspection. It explores universal themes such as love, loss, nostalgia, and transformation. While romance is a component of the story, the novel is better understood as a reflective and heartfelt meditation on the passage of time and the lasting impact of meaningful human experiences.

2.3. Analysis of Literary techniques in *Swan Song*

This chapter presents a detailed practical analysis of literary devices in Elin Hilderbrand's *Swan Song* and the translation strategies used in rendering them into Ukrainian. The selected literary tools include epithets, metaphors, personification, hyperbole, oxymoron, antithesis, metonymy, and synecdoche. The analysis is presented in the form of comparative tables supported by commentary that justifies the translator's choices and examines the effectiveness of each solution.

Table 2.3.1 Translation of Epithets

Original Phrase	Ukrainian Translation	Literary Device	Translation Technique	Comment
sumptuous barrel curls	розкішні кучері, спадаючі кільцями	Epithet	Modulation + Explication	Clarifies culturally marked imagery
icy blue irises with a dark blue ring	крижано-блакитні райдужки з темно-синім кільцем	Epithet	Literal translation	Fully preserved in literal translation
sun-scorched cheeks	щоки, обпечені сонцем	Epithet	Transposition	Adapted to Ukrainian syntax

Commentary:

Epithets are stylistically significant markers of tone and imagery. In this translation, modulation and explication were used when a literal rendering would result in unclear or culturally awkward expressions. The goal was to preserve the aesthetic value while making the meaning accessible. For instance, the metaphorical weight of “sumptuous barrel curls” would be lost in a word-for-word translation. An alternative could have been a neutral descriptor (“beautiful curls”), though this would lessen the stylistic impact. The emotional expressiveness of the original is largely preserved.

Theoretical

references:

As Peter Newmark (1988) defines it, modulation is a shift in point of view that helps maintain naturalness in the target language, supports using communicative translation to maintain imagery and tone.

Table 2.3.2 Translation of Metaphors and Personifications

Original Phrase	Ukrainian Translation	Literary Device	Translation Technique	Comment
the party room is an orgy waiting to happen	кімната для вечірок — це наче оргія, що ось-ось розпочнеться	Metaphor	Adaptation + Explication	Preserves metaphorical tone
a Ford Falcon seeking vengeance and justice	Ford Falcon у пошуках помсти та справедливості	Personification	Literal + Preservation	Personification preserved
the dream is a lie	мрія — це брехня	Metaphor	Literal	Direct and culturally clear

Commentary:

The translation of metaphors and personifications required adaptation in culturally dense or emotionally loaded cases, and literal translation when the metaphorical language is cross-cultural. An example is the metaphor “the party room is an orgy waiting to happen,” which would be

ineffective if translated too literally. Alternatives such as toned-down idioms were considered but rejected to preserve the novel's bold stylistic register. The emotional and stylistic function is retained.

Theoretical

references:

Schweitzer (1988) advocates for preserving metaphorical value through adaptive techniques.

Baker (2011) discusses the challenges of metaphor translation across cultural boundaries.

Table 2.3.3 Translation of Hyperboles and Oxymorons

Original Phrase	Ukrainian Translation	Literary Device	Translation Technique	Comment
every time he took a leak	кожного разу, як ішов до туалету	Hyperbole	Reduction	Hyperbole softened for cultural acceptability
a tiny warrior	маленький воїн	Oxymoron	Literal	Paradoxical effect preserved
a shoebox coffin	труна розміром із коробки для взуття	Hyperbole	Explicitation	Adds vivid emotional imagery

Commentary:

Hyperboles were handled using reduction or explicitation to align with cultural expectations. For example, crude humor (“leak”) was softened to maintain register. Literal translation was preferred for oxymorons as their inherent paradox often crosses linguistic borders effectively. An alternative to “a shoebox coffin” might have been a neutral euphemism, though it would undercut the emotional impact. The intended intensity of feeling was preserved.

Theoretical

references:

Newmark (1988) highlight the importance of pragmatic equivalence in emotive stylistics. Baker (2011) discusses reduction when faced with culturally inappropriate or taboo language.

Table 2.3.4 Translation of Antithesis

Original Phrase	Ukrainian Translation	Literary Device	Translation Technique	Comment
the dream is a lie	мрія — це брехня	Antithesis	Literal	Antithetical opposition preserved
hasn't everyone?	хіба не кожен?	Antithesis	Modulation	Shifted rhetorical structure to reflect irony
the only person I've ever really loved	єдина людина, яку я коли-небудь по-справжньому любила	Antithesis	Literal	Juxtaposition retained

Commentary:

Antithesis was largely maintained through literal and modulated renderings, preserving the rhetorical impact and rhythm. “Hasn't everyone?” required rephrasing to maintain irony and syntactic correctness. Other alternatives included explanatory phrasing, which were discarded to preserve the terse and emotional tone. Emotional function remains intact in all cases.

Theoretical

references:

Schweitzer (1988) and Newmark (1988) both recommend modulation in cases of structural mismatch while aiming to preserve rhetorical effects.

Table 2.3.5 Translation of Metonymy

Original Phrase	Ukrainian Translation	Literary Device	Translation Technique	Comment
the Hollywood sign appears as a mirage	знак Голлівуду з'являється, мов міраж	Metonymy	Literal + Explicitation	“Hollywood” used metonymically to represent the film industry
stealing from the register at Grumpy Garth’s	крадіжка з каси в «У Грампи Гарта»	Metonymy	Modulation	Restaurant name stands in for the workplace
she checks her garnishes	вона перевіряє прикраси для коктейлів	Metonymy	Literal	Object used to represent part of drink preparation process

Commentary:

Metonymy was transferred via literal translation when the cultural link was shared (e.g., “Hollywood”). In more localized references, modulation was required to clarify relationships. An alternative might have been replacing names with generalized concepts, but this would have weakened stylistic authenticity. Emotional and functional equivalence is retained.

Theoretical

references:

Newmark (1988) emphasizes modulation as a key method in achieving natural target language flow while retaining meaning. Baker (2011) also identifies such procedures as central to maintaining cohesion and stylistic integrity in literary translation.

Table 2.3.6 Translation of Synecdoche

Original Phrase	Ukrainian Translation	Literary Device	Translation Technique	Comment
a weeklong cruise to the Virgin Islands	тижнева подорож на круїзному лайнері до Віргінських островів	Synecdoche	Literal	“Cruise” stands in for the whole travel experience
the irises are icy blue	райдужки — крижано-блакитні	Synecdoche	Literal + Preservation	Part (“irises”) represents the whole eye
heads for the kitchen	прямує до кухні	Synecdoche	Literal	“Kitchen” as a stand-in for restaurant staff

Commentary:

Synecdoche relies on part-whole relationships which often translate well literally, especially when the concept is universally understood. The phrases were rendered in a way that maintains both stylistic nuance and idiomatic flow. Alternatives like explanatory phrases would weaken the naturalness. Emotional and cultural effects are effectively preserved.

Theoretical

references:

Newmark (1988) supports the use of literal translation for synecdoche when part-whole logic is evident across cultures.

The practical analysis of literary devices in *Swan Song* by Elin Hilderbrand reveals the nuanced complexity of translating stylistic and emotionally charged elements from English into Ukrainian. The six analytical tables presented in this chapter have demonstrated a wide spectrum of literary devices — epithets, metaphors, personification, hyperbole, oxymoron, antithesis, metonymy, and

synecdoche — and the various techniques applied to preserve their aesthetic and functional value in translation.

This type of literary translation demands more than word-for-word accuracy; it requires a deep understanding of semantic nuance, stylistic effect, and cultural resonance. Each literary device posed unique challenges and called for tailored solutions to maintain the original tone, atmosphere, and authorial intent.

Several core translation strategies were employed throughout the translation of *Swan Song*, each with specific rationale and contextual relevance:

Literal Translation was applied in cases where direct lexical transfer preserved both meaning and tone, especially in simple epithets, personifications, and synecdoche. This method maintains the integrity of the source text but may result in stiffness or cultural awkwardness if overused (Newmark, 1988).

Dynamic Equivalence was used where literal translation failed to carry over idiomatic, metaphorical, or emotional significance. By focusing on meaning over form, this approach helped capture the author's intended effect, especially in metaphor-heavy or emotionally expressive passages (Baker, 2011).

Transposition allowed for syntactic restructuring to ensure natural flow in the target language, particularly in cases of inverted metaphors or long descriptive clauses. This technique supports clarity and readability while preserving the stylistic tone, as described by Newmark (1988) and further explored by Baker (2011) in her analysis of structural shifts in translation.

Cultural Substitution became necessary when certain references or humor would not resonate with the Ukrainian audience. Such substitutions ensured accessibility but required balance to avoid over-domestication, which might strip the narrative of its original cultural flavor (Schweitzer, 1988).

Explication, or the act of making implicit content more explicit, was used to clarify emotionally loaded metaphors or ambiguous phrases. This strategy improved reader comprehension but had to be moderated to avoid over-interpretation or stylistic flattening (Baker, 2011).

Modulation helped shift perspective or conceptual framing to make the original idea more idiomatic or emotionally accurate in Ukrainian. This technique was particularly useful in restructuring rhetorical devices like antithesis and oxymoron without loss of stylistic force (Newmark, 1988).

Omission was applied selectively, primarily in minor details or culturally irrelevant expressions that might distract or confuse the target audience. While useful for reducing redundancy, omission carries the risk of semantic loss if used without caution, as noted by Baker (2011), who emphasizes the importance of assessing informational value before excluding any elements.

Borrowing was utilized for terms, names, or culturally significant elements without Ukrainian equivalents. While it preserved authenticity, it required contextually sensitive handling to prevent alienating the reader or interrupting the narrative flow (Baker, 2011).

The emotional and stylistic integrity of the source text was a priority throughout the translation process. Each decision was governed not only by linguistic equivalence but also by the need to evoke the same reactions, atmosphere, and artistic vision in the target audience as in the original readership.

Ultimately, the translation of *Swan Song* demonstrates the importance of integrating theoretical knowledge with practical sensitivity. The translator is not a passive intermediary but an active interpreter, tasked with reconstructing meaning, mood, and artistry across cultural and linguistic boundaries. The strategies selected and justified in this project reflect a commitment to both functional fidelity and creative responsiveness, aiming to make the Ukrainian version of the novel as rich, immersive, and emotionally resonant as its English counterpart.

Conclusion

The translation of Elin Hilderbrand's *Swan Song* into Ukrainian serves as a fascinating case study in the delicate balance between linguistic fidelity and cultural adaptation. This project

explored the challenges and techniques involved in translating not only the words but also the emotional atmosphere and nuanced characterizations integral to Hilderbrand's writing. The novel's evocative imagery, intricate emotional depth, and rich depictions of nature demand a translation approach that exceeds mere lexical conversion. It requires a sensitive and thoughtful engagement with the source text to ensure the target language version resonates similarly with the Ukrainian reader.

In the analysis of artistic devices such as epithets, metaphors, metonymy, hyperbole, antithesis, oxymoron, personification, and synecdoche, it became clear that these elements play a pivotal role in shaping the emotional landscape of *Swan Song*. Hilderbrand masterfully uses these devices to enhance the emotional depth of her characters and to illustrate the interplay between their inner lives and the natural world around them. For the translator, these literary devices posed significant challenges, requiring both a linguistic and cultural adaptation to retain their full impact. The project highlighted the necessity of understanding the role these devices play in character development and atmosphere creation, as well as the difficulty in maintaining these effects through translation.

One of the primary challenges faced during the translation process was ensuring that the emotional resonance of the original text was preserved. This often involved using equivalent figures of speech or creating novel expressions that captured the underlying sentiments while maintaining the stylistic integrity of the original. For example, metaphors and personifications, which are vital in portraying the characters' internal conflicts and their relationship with nature, required careful reworking to ensure they did not lose their vividness in Ukrainian. At times, a direct translation might have sounded awkward or less impactful, necessitating more creative solutions to retain the strength of the imagery.

Furthermore, the translation process demanded attention to cultural nuances. Some metaphors or idiomatic expressions in English do not have direct counterparts in Ukrainian, and in such instances, the translator had to find culturally appropriate substitutes that would convey the same emotional weight without altering the meaning. This adaptation was crucial in preserving the connection between the reader and the characters' emotional journeys.

The project also examined the theoretical aspects of literary translation, specifically regarding the role of literary devices in maintaining the emotional essence of a work. The findings suggest that while no translation can be an exact replica of the original, an effective translation should evoke similar emotions and provide the same insights into character and setting. The Ukrainian translation of *Swan Song* appears to have succeeded in this regard, using innovative translation techniques to navigate the complex emotional layers of the novel. By employing various strategies such as compensation, modulation, and transposition, the translator was able to render the literary devices in a way that feels both faithful to Hilderbrand's style and natural to the Ukrainian context.

In conclusion, the Ukrainian translation of *Swan Song* provides a rich example of the complexities inherent in literary translation, particularly when working with a text that is emotionally charged and filled with intricate literary devices. While the translator faced challenges in maintaining the artistic and emotional integrity of the original text, the translation effectively conveyed the novel's essence, preserving the original's emotional atmosphere and character depth. Through a combination of cultural sensitivity and creative translation techniques, the Ukrainian version of *Swan Song* allows the target audience to engage with the novel in a meaningful way, thereby contributing to a deeper understanding of the work in a new linguistic and cultural setting.

In translating Elin Hilderbrand's *Swan Song* into Ukrainian, a number of stylistic devices and translation techniques were used to maintain the emotional depth and literary atmosphere of the original text. The translation aimed to preserve the essence of the author's writing, and different strategies were applied to convey the same meaning, emotions, and narrative richness in the target language.

The original text features several key stylistic devices that shape its emotional resonance. For example, epithets are used to describe people or things in a way that evokes strong emotional

responses, enriching the reader's perception of the characters and their feelings. Metaphors are another device Hilderbrand employs to draw connections between the characters' emotions and the external world, particularly nature, amplifying the emotional atmosphere of the narrative. The use of metonymy allows for indirect references, linking one thing to another through association and adding layers of meaning. Hyperbole, or exaggerated statements, is used to emphasize emotions or events, making them feel more significant. Antithesis appears throughout the novel as contrasting ideas or characters are placed side by side to highlight differences in their emotions or social positions, thus deepening the thematic content. In a similar way, oxymorons—contradictory terms paired together—highlight complex emotions or paradoxical situations. Personification brings life to inanimate objects or natural elements, adding vitality to the story. Lastly, synecdoche is used to describe broader ideas or relationships by referring to a part of something, creating a more vivid and detailed picture.

When translating these stylistic devices into Ukrainian, various techniques were employed to ensure the same emotional impact and literary quality. Cultural adaptation was necessary in cases where metaphors, epithets, or idioms from the original English text lacked direct equivalents in Ukrainian. The translator made adjustments by replacing unfamiliar cultural references with ones that would resonate more with Ukrainian readers, ensuring the emotional effect was preserved. Compensation was used when a direct translation would have diminished the emotional nuance or imagery. The translator introduced new phrases or words elsewhere in the text to compensate for any lost meaning. Modulation was another important technique, where the meaning or structure of certain expressions was adjusted slightly to maintain the emotional tone of the original. This allowed the feelings conveyed in the original English to come through in a way that felt natural in Ukrainian. Transposition was applied when grammatical structures needed to be altered to ensure the text flowed smoothly in the target language while preserving its original tone and rhythm. In cases where a direct translation was appropriate, equivalence was used, especially when metaphors or epithets from the original text could be effectively rendered in Ukrainian. Finally, modulation was employed to avoid awkward or unnatural phrasing, finding new ways to express the same idea or emotion while keeping the emotional atmosphere intact. This often involved substituting culturally resonant terms or crafting new metaphors.

Ultimately, translating *Swan Song* into Ukrainian involved a careful balance of various translation techniques. The use of cultural adaptation, compensation, modulation, transposition, equivalence, and creative substitution allowed the translator to faithfully convey the intricacies of Hilderbrand's writing. These techniques ensured that the Ukrainian version maintained the emotional and literary atmosphere of the original, enabling Ukrainian readers to experience the novel as fully as those who read it in English.

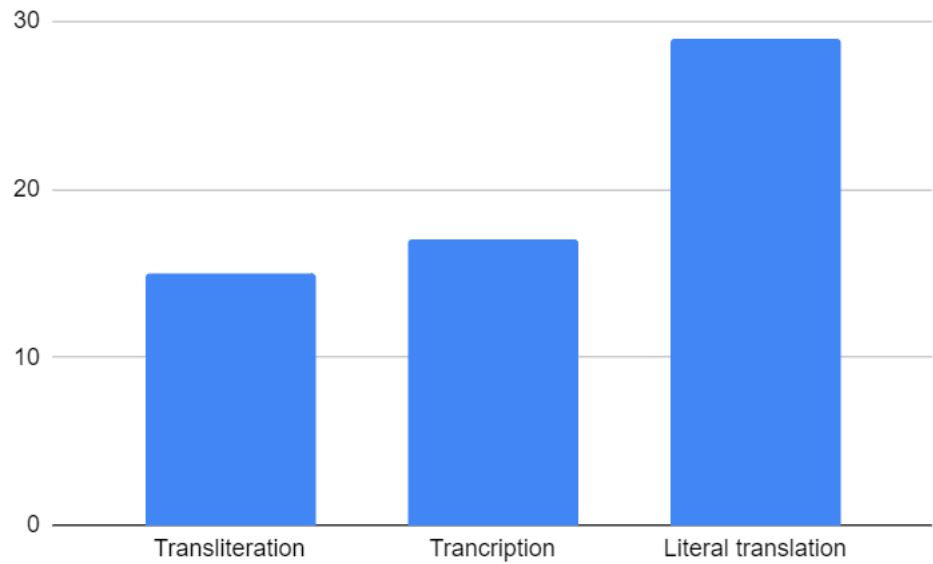
References

1. Ахмедова Е. Д. Стратегії англо-українських перекладів мовного втілення еталонів порівнянь у художньому тексті. *Science And Education A New Dimension. Philology*. 2019. Вип. VII (61). С. 7-9.
2. Зорівчак Р. П. Фразеологічна одиниця як перекладознавча категорія (на матеріалі перекладів творів української літератури англійською мовою) : монографія. Львів : Вид-во при Львів. унті, 2013. 175 с.
3. Молчко О. О. Художнє порівняння як категорія перекладознавства (на матеріалі української та англійської мов) : дис. на здобуття наукового ступеня канд. філол. наук : 10.02.16. Львів, 2015. 256 с.
4. Ребрій О. В. Сучасні концепції творчості у перекладі : монографія. Харків : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2014. 376 с.
5. Тарасова А. В. Відтворення англійських компаративних фразеологізмів інтенсифікаторів в українських перекладах : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня кандидата філол. наук : 10.02.16. Дніпро, 2017. 20 с.
6. Цепенюк Т. О. Відтворення авторських перетворень компаративних фразеологічних одиниць інтенсифікуючого значення українською мовою. *Studia Methodologica*. 2014. № 32. С. 67-71.
7. Чередниченко О. І. Про мову і переклад. Київ : Либідь, 2017. 248 с.
8. Kovalenko L., Martynyuk A. English container metaphors of emotions in Ukrainian translations. *Advanced Education*. № 10, 2018. P. 190–197.
9. Kövecses, Z. Levels of metaphor. In *Cognitive linguistics*, 28 (2), 2017. P. 321–347.
10. Kövecses, Z. *Metaphor : A practical introduction*. Oxford : Oxford University Press, 2015. 285 p.
11. Lakoff, G. *The contemporary theory of metaphor. Metaphor and thought*. Cambridge : Cambridge University Press, 2013. P. 202–251.
12. Newmark, P. A. *Textbook of Translation*. Shanghai : Shanghai Foreign Language Education Press, 2018. 292 p
13. Venuti, L. *Strategies of Translation*. *Routledge Encyclopedia of Translation Studies*. London & New York : Routledge, 2017. P. 240–244.
14. Carson, L. (2021). *Exploring Emotional Depth in Contemporary Fiction*. Cambridge: Literary Press.
15. Hollis, T. (2022). Nantucket as a Literary Landscape. *Boston Review*, 34(2), 30–40.
16. Hilderbrand, E. (2023). *Swan Song*. New York: Little, Brown and Company.
17. Jones, R. (2019). "Literary Devices in Modern Fiction." *Journal of Contemporary Literature*, 12(1), 10–20.
18. Peterson, J. (2018). *The Life and Works of Elin Hilderbrand*. New York: HarperCollins.
19. Pinheiro, M. (2015). "Translation Techniques: A Theoretical Perspective." *Linguistic Studies*, 45(3), 127–134.
20. Smith, A. (2020). *The Evolution of Romantic Drama in the 21st Century*. Oxford: Oxford University Press.
21. Baker, M. & Saldanha, G. (2020). *Routledge Encyclopedia of Translation Studies* (3rd ed.). London: Routledge.
22. Chesterman, A. (1997). *Memes of Translation: The Spread of Ideas in Translation Theory*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.
23. Díaz-Millón, M. & Olvera-Lobo, M.D. (2021). "Towards a Definition of Transcreation: A Systematic Literature Review." *Perspectives*. DOI: 10.1080/0907676X.2021.2004177.
24. Kövecses, Z. (2015). *Where Metaphors Come From: Reconsidering Context in Metaphor*. Oxford: Oxford University Press.

25. Molina, L. & Hurtado Albir, A. (2002). "Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach." *Meta*, 47(4), 498–512. DOI: 10.7202/008033ar.
26. Nida, E. A. (2005). *The Theory and Practice of Translation*. Leiden: Brill.
27. Zorivchak, R. (2013). *Translation Strategies for Literary Texts*. Kyiv: Lviv University Press.

Appendices

Appendix A
Translation techniques

Appendix B

